

Η ΗΥΚΑΪΚΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τό βλέμμα της Βέντυ Μπάρρυ σ'αυς καταδιώκει από παντού..... Κυττάξετέ την κατά μέτωπον, ἀριστερά, δεξιά
δέν θά παύση νά σ'αυς κυττάζη κι' αὐτή.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ

ΔΕΝ είναι η εποχή μας που έφευγε τα έρωτα δράματα. Κατά την προϊστορική εποχή, όταν οι άνθρωποι κατοικούσαν στα σπήλαια, ο έρως εμφανιζόταν υπό την μορφή μάσκα του πόθου, αλλά ήδη στη σκοτεινή συνείδηση των πρωτογόνων υπάρχεον η προτίμηση και η τρυφερότης έρχονταν άγνωστη ταραχή.

Ανάμεσα στις αισθηματικές ιστορίες της εποχής μας, η προϊστορική ιστορία έχει κάποια πρωτόγνωρη, άγρια ομορφιά...

Με μία τελευταία προσπάθεια ο άνθρωπος που σκεφαλόνατο στο βράχο, έφθασε επί τέλους στο στενό ορόσηβο. 'Απ' τα στήθη του βγήκε μία βροχή κραυγής εκπληκτικής χαράς.

Στα πόδια του απλώνονταν η κοιλάδα όπου κατέβαινε ο χειμάρρος καταρτίζοντας από τις κορυφές τα άφροισμένα πεδία, που μερικά ξεριζωμένα κείτονταν με τους κορμούς αντεστραμένους, με τη ρίζα στον άερα, κρατημένα στον κρεμνώδη αγκυρωτή από το θαύμα της ορμής.

Ένας δυνατός άνεμος που έρχόταν απ' το βορρά παρέσυρε προς άλλα βουνά τους κορμούς που ανέβαιναν απ' τα ήφαίστεια, έτσι που αυτή εδώ η οροσειρά έμοιαζε σαν να έβραζε ολόκληρη.

Μπροστά στα μάτια του ανθρώπου εξέτεινετο μία απέραντη έκταση άσφυκτης ποικιλίας, τραγική, παραγμένη, ορμητική απ' τη λάβα, αλλά προς το βάθος τόσο γαλήνη, που κάθε φόβος χανόταν μπροστά στην απειρή αυτή γλυκύτητα.

Ο ήλιος που ανέτελε ξεσφειδόνιζε τα βέλη του, και παντού, τόσο στις χαράδρες, όσο και στους κρατήρες εκτόρπιζε τις ροδόχρους σπινές του...

«Οούου!» έκανε ο άνθρωπος... Ήπειτα έγονατσε.

Η άσπασια της δύναμης, αυτής τον έκανε να σκύβει από αίσχυρο ένοικτο, για να προσκυνήσει και να ικετεύει αυτό που τον γέμιζε φόβο... Ήπειτα έσηκωσε.

Κοκκινωπές τρίχες εκέπαζαν το πλάτος του στήθους. Οι άμμοι του ήταν δυνατοί, το δέρμα του μαυρισμένο απ' τον ήλιο και τους ανέμους. Οι μύς του ξεχώριζαν ρωμαλέοι κάτω απ' το μαυρισμένο δέρμα του. Ήταν γυνώας και μέσα στο περιβάλλον αυτό φαίνονταν ακόμη πιο δυνατός.

Απεφάσισε να ξεπεράσει το πιο κοντινό ήφαίστεια, και προσεκτικά το βλέμμα του εξήγαγε τον καλύτερο δρόμο, προσπαθώντας να μασέσει το αήνημα των τοίχων του γρανίτη που έκβαν το δρόμο του, υπολογίζοντας το βάθος των βράθρων, αναμετρώντας τα εμπόδια.

Αέτοι πετούσαν τριγυρίζοντας άπάνω απ' τον άνθρωπο παρασημιώντας μία πιθανή λεία στο ακίνητο αυτό ύν.

Τους άφησε να διαγραφούν τους κύκλους των ποδών και έσπευσαν, έπειτα ξαφνικά ενέπνευσε το χέρι του σαν ένα τόξο... μία πέτρα σφύριξε στον άερα... ένα απ' τα πουλιά έπεσε.

Η ίδια βροχή κραυγής βγήκε απ' το λάρυγγα του ανθρώπου: «Οούου!», έπειτα εύκλινη, πηδώντας πηγή και να ραντίσει το πρόσωπό του και το στήθος του.

Ο ήλιος έκανε κύματα, ο άνεμος δεν ήταν τόσο δυνατός.

Από καρπό σε καρπό έριχνε ένα βλέμμα προς την πεδιάδα και μία χοροδείξη κραυγής ανέβαινε απ' το στήθος του όσο έβλεπε ένα μελανό σημείο, που όλο και χανόταν εκεί κάτω.

Ποιος ήταν; «Ενα μέλος απ' την δρόμ αυτή των νομάδων που είχαν έλθει απ' την Ανατολή; Χωρίς άλλο. Πάντως είχε εγκαταλείψει τους δικούς του. Είχε νοιάσει μία μέρα την ανάγκη της ελευθερίας. Αισθανόταν πως ήταν δυνατός, ή μοναχία τον μεθύσει. Πολλές φορές, ο άρχηγός είχε θέλσει να το επάρχει μια σύμπρο, γιατί, για να είναι η φύλη τους δυνατή, έπρεπε ν' αφεθεί ο άρχηγός των άρσενικών, αλλά αυτός είχε άρνηση με θυμό τις γυναίκες που τον προσέφεραν. Μία άναμνησις κυριαρχούσε στη μνήμη του. Η άναμνησις μιας παρόντος με μακριά

ξανθά μαλλιά, με γλυμό πρόσωπο. Ήταν ψηλή, σιαπηλή, γεμάτη περιφρόνηση. Είχαν περάσει πολλές ήμερες από τότε που την είχε συναντήσει στην άκρη ενός δάσους και νά, τώρα οι δικόι του, πιστοί στις περιουδίες τους μεταναστεύσεις, είχαν ξαναγυρίσει εκεί όπου είχε μείνει η άναμνησις του. Πολλό πριν ξαναόδη αυτόν τον τόπο, τον είχε αισθανθεί η άρκρα του όπως αισθάνονταν, όπως βρίσκουν το δρόμο τους τα ζώα...

Αφού ξεκουράστηκαν μία νύχτα, ο άρχηγός είχε δώσει το σημείο της άναγχορήσεως. Ο άνθρωπος δεν είχε άπαντήσει. Μ' ένα πήδημα έτρεξε, κρόφθηκε στο δάσος, περίμενε, έφέροντας το δρόμο: Αυτός που λείπει στο προσκλητήριο εγκαταλεί-

πεται και κ' αυτές δεν φροντίζει πιά γι' αυτόν. 'Αλλά αυτό ήθελε. Π' να φοβή; Είχε μάθει ν' ανυψή φως, ήξερε όλα τα μυστικά και τις καταργαρίες του κυνηγιού και του ψαρέματος, ήξερε τη φωνή όλων των ζώων κ' έτσι υπερόχος να τα προσελκύει. Το ζώο που παραμένει τα πόδια του συνκεντρώνονταν για τη νύκτα βάζοντας τα θηλυκά στη μέση, τ' άρσενικά δολοφονία για υπερόχο. Τότε σφύριζε γλυκύως ήχος που είχε μάθει απ' τα πουλιά, και τα ζώα μαγεμένα τον άφταναν να πλησιάσει.

Έπαινε το γάλα των θηλυκών κόνοντας όπως έβλεπε να κάνουν τα μικρά τους.

Όταν βεβαιώθηκε πως ήταν μόνος, ο άνθρωπος ξαναπήρε το δρόμο του. 'Αλλά δεν έβρισκε πουθενά αυτό που ζητούσε. Σκαρφάλωσε ένα βράχο ακόμα, σπάζοντας θαμνισμένους απ' τις κορυφές που έβλεπε τώρα κοντά του.

Ήταν άρχες της άνοιξης, τα χιόνια έλυναν και καταρράκτες άναπηδούσαν στις πλευρές των βουνών. Τα ζώα έτρεχαν να κρυφθούν κάτω απ' τα φυλάκια, και οι κραυγές τους άνηχούσαν στον άερα.

Μία άόριστη νοσταλγία χάραζε την πτυχή της στο μέτωπο του νομάδα, τον έκανε να ρουφήξει πού βαθεία τόν έλφωρο άνεμο: Είχε τρέξει πολύ και τώρα πεινούσε, αλλά τώρα καμιά λεία δεν βρισκόταν κοντά του και χωρίς να το καταλάβει είχε άρχισει να βραδυάσει. Τότε γούρφε ένα σπήλαιο, έκλεισε την είσοδό με πέπρες και με τον πέλεκο στο πλευρό του, έαπλώθηκε κατάχαμα κ' άποκοιμήθηκε.

Τρείς μέρες τριγύριζε στους βράχους κυτάζοντας τα ποτάμια της λάβας που κυλούσαν βαρεία στις καταφύσεις, έπειτα άποφάσισε να ψάξει και στην κοιλάδα.

Ένώ έπληθαισε ο ένας ποτάμι είδε από μακριά κάποιον. 'Η φωτιά για τον άνθρωπο της εποχής εκείνης ήταν πράγμα πολύτιμο όσο και τρομέρο, έσήμαινε τη ζωή ή το άνακτο.

Ή πιθανό της έδιναν κίνηση.

Όταν η Ίρα έσώχισε το κεφάλι της, ο Βοχό είδε το χαμόγελό της και δυο μάτια λαμπερά.

για τον άνθρωπο την ή μία άπέρουης διεγέρσεως... Έρποντας, κρυμμένος, εύκλινη σαν ένα έρπετο, σιγά-σιγά έφθασε άποκαταρτήτος εκεί όπου άναβε ή φωτιά.

Μια γυναίκα σκυμμένη έμνηε ένα κομμάτι κρέας. Κοντά της ένας άφρας έσκαλιζε ένα κορμό δένδρου άφου πρώτα τον λαιώνει στη φωτιά.

Η γυναίκα σηκώθηκε, έστρεψε το πρόσωπό της στον ήλιο... Ήταν εκείνη! Ψηλή, υπέρφανη, με το γλυμό της πρόσωπο, με τα χρυσά της μαλλιά.

Είτε το θριαμβευτικό πρόσωπο εκείνου που παραμόνιζε... αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση.

«Σπρί!» έσφύριξε ο άνθρωπος: Ήταν μία προσδοκιοήσις και μία άπειλή.

Ο άλλος πετάχθηκε: Ήταν πολύ σύντομη ή πάλη... κόκκαλα έτρεξαν, μυώματα άγίτησαν, βαρείες άναπνοές, άγόνιας θηρίων που πρέπει να νικήσουν ή να πεθάνουν.

Τέλος ένας ρόγχος...

Τότε ή γυναίκα τέντωσε το λαιμό της, εκύτταξε και τα χείλη της μισάνεσαν: «Οού! Χού! Χού!»

«Εκείνος προχωρούσε, γουπεύοντας, με τους μύς των χεριών και των ποδιών τεντωμένους ακόμα απ' την προσπάθεια. Ο ίδιος έτρεχε στο πρόσωπό του και μία πληγή μάκωνε στο πλευρό του...

Όταν την πλησίασε, εκείνη έγύρισε το κεφάλι. Άπλωσε το χέρι για να έγίρει τα μαλλιά της που τον τραβούσαν σαν

φωτεινό κύμα, τα μαλλιά της που ήμεες τώρα τυραννόσαν την σκέψη του... μάζε ζεστή, γεμάτη άρώματα και ζωή.

Άλλά ή γυναίκα έκανε ένα πήδημα προς τα πίσω κ' έφυγε τρέχοντας προς το χειμάρρο ριχνώντας του ένα βλέμμα διαπεραστικό απ' τα πρόσνια μάτια της...

Η γυναίκα, θαυμάσια κομψοθήρα, έπεσε στο ποτάμι. Την άφησε να προχωρήσει λίγο, έπειτα βουτώντας εκολύμβησε κάτω απ' το νερό ως που την έφθασε. Τό να την άρπάξει απ' τα πόδια, να την τραβήξει στην όχθη, δεν ήταν γι' αυτόν παρά παιγνίδι λίγων λεπτών, μα όωστόσο ένοιωσε κάποια ταραχή βλέποντάς την να υπερασπίζεται χωρίς να φωνάζει.

Άκουμπώντας την στην όχθη, ο άφρας έκλεισε τη γυναίκα στην άγκαλιά του και ή χαρά του εκδηλώνονταν σε άδιόκοπους στεναγμούς...

Ήμερος τώρα και κατευνασμένος, την χάιδευε με γλυκύτητα και έπαψε με τα μαλλιά της.

Η γυναίκα πήρε το χέρι του άνδρός και τ' άκούμπωσε στο κεφάλι της ως σημείο ύποταξης.

Όταν άνασκήκωσε το πρόσωπό της, έκείνος είδε το χαμόγελό της και τα μάτια της που έκαιγαν.

RENEE de CASTELLANE

ΟΙ ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΦΡΥΝΗ Η ΕΤΑΙΡΑ

Δημοσιεύουμε κατωτέρω μία σύντομη μελέτη του Έλληνογάλου συγγραφέως κ. Νικολάου Σεγκιούρ περί της εταίρας Φρύνης. Ο κ. Σεγκιούρ δεν είναι παρά ο παλαιός Αθηναίος λόγιος κ. Ν. Έπισκοπόπουλος, χρονγράφος, που έργασθηκε σε πολλές ελληνικές έφημερίδες και περιοδικά. Έγκατεστημένος από έτών στο Παρίσι, έγραψε γαλλικά πολλά μεθυστηριώδη, αλλά και ποιήματα.

ΠΙΝ από λίγα χρόνια, στην κοινή συνεδρίαση των πέντε Παρισινών Ακαδημιών, το ακροατήριο ήκουσε και έ χειροκρότησε τον άκαδημαϊκό Πώλ Ζιράρ, ο οποίος έκοιμε μίαν άνακύνουσι προς τους συναδέλφους του περί της εταίρας Φρύνης. Ο γάλλος που μεταβάλλει σαν μένος τα πάντα και εί τόσοι θαυμασία όλες τις άκαθαρσίες ώστε μετά την πάροδο μερικών αιώων μία γυναίκα έλαφρών ήθων μπορεί να γίνει άξιόσεβαστη, ένδιαφέρουσα, άκόμει και άκαδημαϊκή, όσο και ο ευσεβέστερος και μεγαλοφύστερος των συγχρόνων της. Μ' όλα ταύτα άς σημειώσουμε άμέσως ότι δεν υπάρχει κομμάτι έλπίδας να γίνει λόγος έντος γυαλόν έτών για τις σημερινές εταίρες.

Πραγματικά, ό,τι έμποδίζει την αιώνια λήθη νά θάψη την Άσπασία, την Φρύνη ή την Νινών ντέ Λανκίλος δεν είναι ή άωμορφία τους που είναι ολότελα φθαρτή, άλλ' ή συμμετοχή τους στην σκέψη, στην τέχνη, στα έργα της εποχής των, καθώς ή έμμεση επίδρασις των έπ'αυτων στην ιστορία του αιώνος των.

Η Νινών θά ζή άνακατεμένη με την ζωήν του Έβρεμόν και του Βολταίρου, ή Άσπασία με εκείνη του Σωκράτη και του Περικλή, ή Φρύνη μ' εκείνη του Πραξιτέλους, του Άπελλού, του Ύπερείδου, δηλαδή του μεγαλειότερου γλύπτου, του μεγαλειότερου ζωγράφου και του μεγαλειότερου ρητορος της εποχής των.

Θα γαρξέω εδώ μερικά χαρακτηριστικά της άρκρίας αυτής γούσσης ή όποια έπροσωποποίησε όχι το ανθρώπινο κάλλος, αλλά το θείο κάλλος, μπροστά στα μάτια των συγχρόνων της. Έξ άλλου υπάρχει τόση ποιήσις, μία τόση δυνατή μέθη που άναδιδεται από την τέχνη και το πνεύμα σε κάθε τ' απ' σχετίζεται με την άνακύνουσι Έλλάδα, ώστε ακόμα και άπλά άνέκδοτα μιας γυναίκας έλαφρών ήθων να περιέχουν πολλή συγκίνησις, να έξευγενίζονται και να γίνονται ένα θέμα ώραιου ένθουςιασμού.

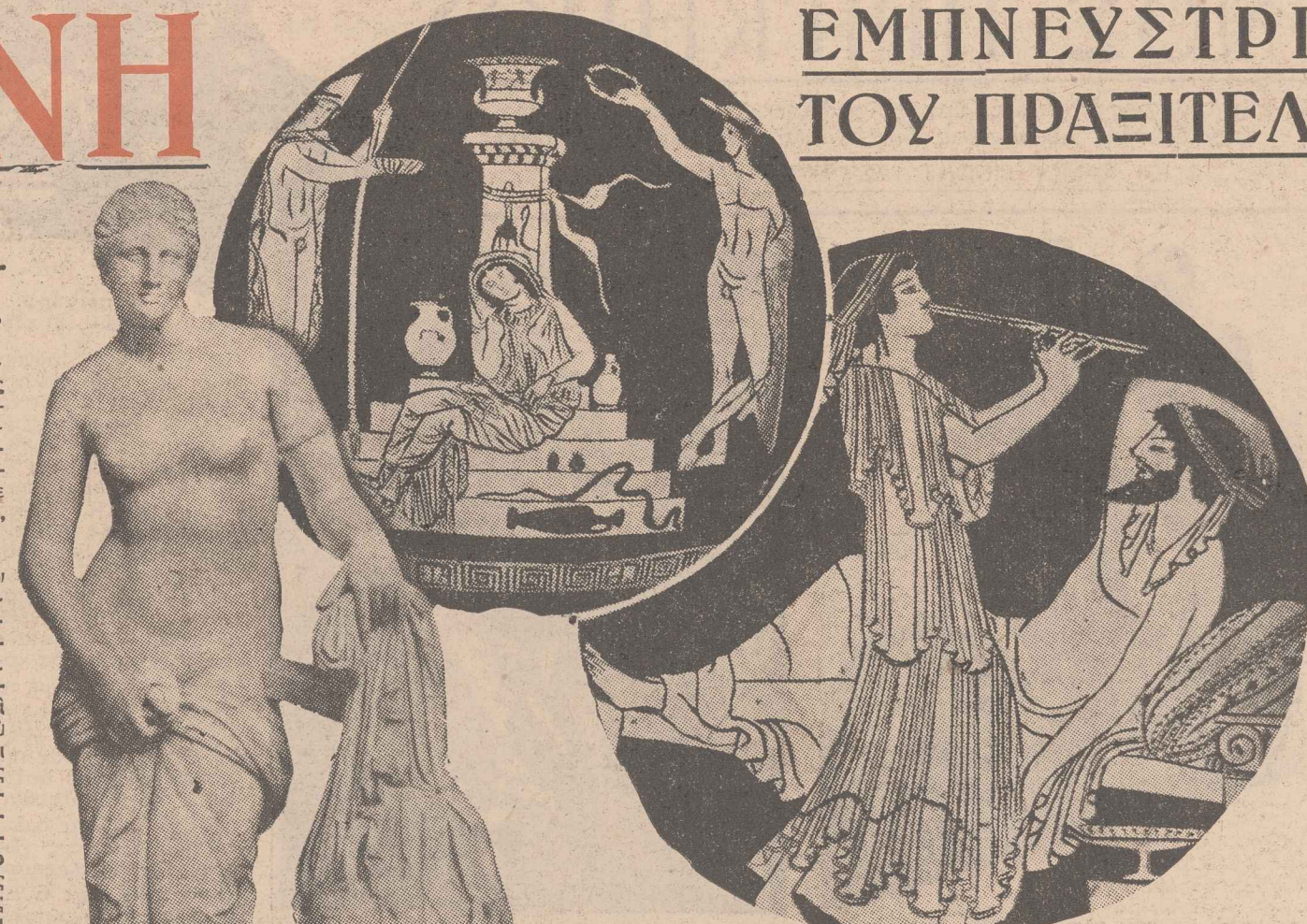
Η Φρύνη υπήρξε ή κατ' έξοχην έλληνική εταίρα. Είναι ένας τύπος, σχεδόν ένα σύμβολον. Κατεχωμένη από μια μεγάλη απληστία δούλης, έπέδωκε την μόνη άθανασία που ήταν δυνατό γι' αυτήν: να είναι άντικείμενο λατρείας για την εποχή της και μία μεγάλη άνάμνησις για τις έπερχόμενες γενεές.

Άλλ' άν εκατόν χρόνια ένωρίτερα, κατά την εποχή της Άσπασίας τα έλληνικά ήθη ήσαν κάπως συγκρατημένα και άν ή άωμορφία έφθανε να καθίστα μία γυναικεία διάσημη, κατά την εποχή κατά την όποια ή Φρύνη έφθανε στην κόρη, την πύλη της πολυτελείας και των ήθων, έγρευότο μία έλαφρητική πράξις για να βγή κανείς μέσα από το πλήθος και να λάμψει.

Η Φρύνη είχε την μεγαλοφυΐα να διαλέξει την ψυχολογική στιγμήν για να λανσώσθη. Έπαιξε στην Έλευσίνα για να παρηστιά τις γυναικες της μήτρας και εκεί έκοιμε μία τομήρη και σκανδαλώδη χειρονομία—μία χειρονομία που έγαράφθηκε στην μνήμη όλων.

Ένώ ολόκληρη ή Έλλάς, ένωμένη και ένθουςιασμένη από τα θεία μυστήρια έπείρμενε κανένα θαύμα, ή Φρύνη ενέτυχε στην παρολμία και φανερότητα γυνή, τόσο άωμορφη στις γραμμές της, τόσο τέλεια ίσορροπία, ώστε όλοι ένόμιζαν ότι αυτή ή ίδια Άφροδίτη έβγήκε από το κύμα.

Το άπειρο πλήθος των προσκυνητών έπευήθησε όχι την πρωτοτυπία, αλλά

Η Φρύνη είχε θεοποιηθεί.

Η Άφροδίτη της Κνίδου (άπό τα άρχειτερα έργα του Πραξιτέλους)

την άωμορφία της χειρονομίας. Ο λαός αυτός ο όποιος κατά τον Έρόδοτο έβρισκε ότι ήταν έθιμο βάρβαρο το να σκεπάζονται μ' ένα πέπλο τα άρμονικά σώματα, είδε φυσικά, στην τελειότητα του σώματος της Φρύνης την έλλληνικήν τέχνην, ένεσάρκωσαν στην Φρύνη την μήτρα του πόθου. Και πραγματικά οι πιστοί έλατρευαν τα χαρακτηριστικά της Φρύνης, το σώμα της Φρύνης μέσα στο νό το της Άφροδίτης των Δελφών, καθώς και στον ναό της Κνίδου και της Κό.

Μας είναι γνωστές εκατοντάδες οι στάσεις που έδωκαν στην Φρύνη ο Πραξιτέλης και ο Άπελλής. Άλλά τα έργα των έγχαθήκαν και δεν κατέχουν άπ' αυτά τίποτε άλλο παρά αόριβιλεις και μεταγενέστερες άπομιμήσεις.

Μ' όλα ταύτα ή ιστορία μιας διετήρης την άπήνησι των έπαφώνων των θαυμασμού με τις όποιες οι ποιητές και οι καλλιτέχναι έγαρέτισαν τις έλκόνες της εταίρας. Η έλληνική άνθολογία είναι γεμάτη από μικρά γαυτωμένα έλληνικά ποιήματα τα όποια έξυμνούν το κάλλος της Άφροδίτης-Φρύνης. Ποιος έδωκε μίαν ψυχή στο μαρμαρό; Ποιος έδωκε στην πέτρα ένα τόσο ζωφόρό πόθο ήθους; Η έργασία των γειών του Πραξιτέλη. Αυτά λέγει ένα ποίημα της εποχής της έλληνικής καταστάσεως, ένα ένα άλλο λέγει:

«Παρουσιασθήκα γυνή μπροστά στα μάτια του Παρίου, του Άδωνι, του Άγχιότου. Άλλά που λοιπόν ο Πραξιτέλης με είδε:»

Ο Πάριος ιδιαιτέρως σημειώνει την άσχημιά και άκριβή άπήνησι της φήμης του περιφήμου άγάλματος της Άφροδίτης της Κνίδου.

Το ώραιότερο έργο άνι μόνο το Πραξιτέλη, αλλά και όλων των γλυπτών είναι ή Άφροδίτη, εκείνη, ή όποια καλεί τους ανθρώπους να κομούν ένα ταξίδι έως την Κνίδο για να την ίδούν. Ο μικρός ναός όπου είναι τοποθετημένη είναι άνοικτός από όλες

τις πλευρές. Και το αυτό για νά είναι όρατό το άσπυτούργημα σ' όλην την γυναιότητα του. Και από παντού το άγάλμα προκαλεί ένα ίσον θαυμασμό. Μ' όλα ταύτα στην Κνίδο υπάργουν και άλλα άγάλματα: ο Βάκχος του Βριάεως, ή Άθηνά και ο Διόνυσος του Σκόπτα. Όσοι γυρίζουν άπ' εκεί δεν μιλούν παρά για την Άφροδίτη του Πραξιτέλη.

Άργότερα ο Άπελλής άπεικόνισε την Φρύνη άναδυομένη από τα κύματα και άνθυστόλιση σε μία στάσι όμοια με εκείνη της Άφροδίτης του Μιροτίσελλι. Ο Πραξιτέλης τονάτην έδιάλεξε μία στάσι άφ' ής χωρίς κανένα της λεπτοίς κάποια έκφραση αίσθησής. Έτέντωνε το γέρι της σε μία προσπάθεια να σκεπαστεί τα θέληγιά της. Το κεφάλι της κεκλιμένο προς έδινε ένα μωλθακό ένγενικό και φυσικό νόστο σ' όλο το σώμα.

Η Φρύνη έθεοποιήθη. Είς μάτην πολλοί έγαράφτησαν την πράξι αυτή ως ακάθαρτο. Ο φιλόσοφος Κρέτης δεν έπαυε να στυγματίζει την Φρύνην των Δελφών λέγοντας ότι άσπυλαι το μνημείο της άκαταστάς στην Έλλάδα. Η φήμη της είχε στερεωθεί. Δέν της έλειπε παρά κάτι τ' από το μεγαλόπνομο και την τραγούδια. Ο Εύβελος που ήταν ένας από τους έγδρους της, την έμνησε στο δικαστήριο των ηλιαστών με την κατηγορία ότι έβεβηλωση τα μυστήρια και διεφθέρει την Δημοκρατία. Η φοβέρη αυτή κατηγορία είχε ως πηγή τον θάνατον. Η Άσπασία δεν έσώθηκε σε μίαν άνάλυση περίσσει, παρά μόνον από τον έρωστη της Περικλή, ο όποιος έφθανε να κλύει μπροστά στους δικαστάς. Η Φρύνη δεν είχε παρά ν' άπογυμνωθή. Ο Ύπερείδης που ήταν συγγήροος της άπελιπόμενος ότι θα υποπόσει για την όσση και άνελυτο δανωμένος ότι ή εύγλυπτή τους δικαστήν έμνησε να συγκινήσει τους δικαστές έως μία θεία έμνευσι. Άπειμάκρινες έννοιες όλων των γυνάων από την έννοια της άκαθαρσίας και άπεκαλμω το κάλλος που είχε έμνευσει τον Πραξιτέλη. Και ό,τι ο λόγος δεν είχε καταφύσει, το έπέτυχε ή εύγλυπτή των γραμμών. Κανένας δικαστής δεν είχε το θάρρος να καταστρέψει ένα τόσο φυσικό και τέλει άριστούργημα.

Τίποτε πιά δεν έλειπε από την άποθέωσι της Φρύνης. Και μ' όλα ταύτα ή ψυχή της ήταν άόρατη. Δοκιμάζει να γίνει άκόμει υπέρτερη. Τα γλυπτά της ήσαν άμέτρητα. Οι κομμοί συγγαρείς της εποχής έσκαπουν την φιλοχρημίσια της. Μ' όλα ταύτα ώπεθετημένη είναι άνοικτός από όλες

τά πλευρές της σε ένα ώραίο και ένδοξο έργο. Έπέρασε πιά ή νεότης της και ο Άλέξανδρος ήταν κυρίαρχος της Έλλάδος. Είχε κατακτερίσει την ένδοξη πόλι των Θηβών. Η Φρύνη άνέλαβε να την έπαυακτίση. Έζήτησε μόνον στην πύλη των Θηβών να τοποθετηθή ή άκόλουθη έπιγραφή: «Ο Άλέξανδρος την κατέστρεψε, ή Φρύνη την έπαυακτίσε». Άλλά ή προσφορά αυτή της Φρύνης δεν έγινε δεκτή.

Αυτά περίπου είναι όσα γνωρίζουμε περί Φρύνης. Ο άργαίος συγγαρείς άναφέρουν πολλά λόγια άλλων έταίρων, αλλά δεν άποδίδουν τίποτε στην Φρύνη. Δεν θά ζή όπi ήταν άνόητοι. Ίδου τί άναφέρεται σχετικώς: «Ο έρωστής της Πραξιτέλης της είχε ύποσχεθή το άγάλμα που θα διάλεγε ή ίδια μέσα στο άπείλει του. Η Φρύνη ήθελε φυσικά να διαλέξη το ώραιότερο, αλλά δεν ήθελε πιά να το ξεγυμνώσει άνάμνησι στα άλλα. Τότε λοιπόν σφοδίσθηκε ένα πρωτότυπο μέσο. Μία μέρα ενώ ο Πραξιτέλης έπαρπατούσε, έτρεξε προς συνάντησίν του και τραυμαμένη του άνήγγειλε ότι το άπέλει του έπηρεε φως».

Φθάνει, άναφάνει, ο Σάτωρο μου και ο Έρως μου νά μην έχουν κοπή! Μετά λόγια αυτά έβειξε πιά ή σμα στα καλλίτερα άγάλματά του. Η Φρύνη καταστράφηκε. Έζήτησε τον Σάτωρο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΕΓΚΙΟΥΡ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Πόσο άπ' την λήνη όπου δέ γρονάζει, πιάζε των φύλλων της κροφάς, ρομφαίαν την άσα τούτη που έμνησι τα πνεύματα και σπένονται οι καυκάσιες όχθες νερών...

Κάποτε καμψίνα, έρωστη πός σελήνην άπ' της Φωφάς το μακρινό χέρι, και πώς ακούσεται θηλυλάλις βρονταστας από 'να ως άλλο λυγρύνιο άστέρη!

Και της Φωφάς το κούνο το σήματρο θρηνημένα γρονάζοντας άλαλάει, κ' ή νύκτα μελάνιος πέπλος θρανηστας τη λήνη άπαράχη σπινάει.

ΑΓΜΙΛΙΑ Σ. ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ —
ΕΝΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ὁ πρίγκηψ Λίππε

Μεσάνυχτα άφίνει τὸ γραφεῖο του καὶ περνᾷ ἀπὸ τὴν ὁδὸ "Ὁς. Βάζει τὸ χεῖρ του στὸ μῆτωπο καὶ λέγει: «Ὀὐφ! νομίζω

Ἡ σκηνογραφία ἐξῶ εἶναι διαφορετική.
Βρισκόμαστε σ' ἓνα χωριὸ τῶν Βοσγίων

Ἡ πριγκηφ... ἐμποροῦπάλληλος, ἐν μέσῳ τῶν Παρι-
σινοῶν συναδέλφων του εἰς τὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ "Ο

νητο. Εἶναι ὁ κ. Λίπ-
πε, ὁ μικρὸς ὑπὸ τῆς

λος της οδοῦ "Ος". Ἀφῆκε τοὺς ἀντικρινοὺς
 Ἐσαναππὶ τοὺς ἀντικρινὸν ὀνόματ' αὐν. Εἶναι δὲ
 πρὶν γὰρ Βερνάρδος — Λεοπόλδος — Φρει-
 δερικός — Ἐρβέρχτ — Ζούλ — Κοέστον
 — Σάρλ — Γκοντροῦ — Πιέρ — Ντι-
 Ἄμπτε — Βιστερεφίλντ. Ὅσῃν γὰρ τὴν πρι-
 κήσειαν ἀνάμεινα στοὺς φεϊντάους δρό-
 μους. Κάτι μιλούν καὶ οἱ δύο. Ἀλλὰ ὁ ἀ-
 νειὸς δὲν ἀρνεῖται ν' ἀκουσθῇ τίποτε.
 Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστὴ. Ἡ Ὀλλαν-
 δία καὶ ἀπὸ ἐθνιστασμοῦ. Μόλις ἐγνώ-

ὅτι ὁ ἀρχαῖος ἐπιμεύωντας ἀνάστασε
 σκήπης. "Οἱ καὶ ὅλες ἐγενόσαντο, ἐ-
 μρον, ἀγκυλιόχοντας καταμετρήσας τὴν
 ποτὶ τὸ πλῆθος εἶχε καὶ ἡμίση ἀνάστα
 παύσαι. Ἐνῷ μὲν ἔτι Ἀίτιπε θὰ ἐργά-
 ζετο, ὁ ἀρχαῖος ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν ἐ-
 μνήσθη. "Αὐτὸς ἔκανε ἐνὰ μεγάλο λάθ-
 ῆ. "Ὁ πρὶν ἡμέτερος μὲν οὐκ ὄντας
 αὐτοῖν ποτὶ τὸν πόθον ὅλες ὁ ἴσιος,
 ὄντων—πρὶν ἡμέτερος τὴν ἀγκυλὴν
 βασιλεύσας. "Ὁ ἐνούστατος ποτὶ πλῆ-
 θος ἔφασκε τότε πὸ κατακρύφον. "Οἱ καὶ
 ὅλες μὲν μίαν φύλιν ἀρχισιν καὶ τραγού-
 νον ἐθνικὸν βῆνον τῆς Ὀλλανδίας. Ἐκεί-
 νος τὸ βράδι διηλὶ ἡ Ὀλλανδία ἀνέστη
 ὁλόγραφον πὸ τοῦ ραδιόφω. Ἡ βασιλεῖς
 ἐξέφασκε ὄντων τῇ χαρᾷ τῆς. Ἡ πρὶν
 πιστὰ εἶπε: "Εὐχαριστοί, εὐχαριστοί."
 ὁ Αἴτιπε ἐπρόσθεσε: "Ἐμένα δὲν ἐ-
 τε. Ἀλλὰ δὲν ἔχω παρὰ ἐνὰ μόνον πρὶ-
 ν καὶ ὅλες γνωρίζω καὶ γιὰ τοῦτο σᾶς
 περὶ τὰ μὲν ἀφήριτε ἥσυχον τὸν καρπὸν
 ἐργασθὲν λιγυρὰ ἀνάμεσά σας."

Και ὁ πρίγκηψ ἀπὸ τότε ἐργάζετο
πρῶτὴν τὴν Ὀλλανδικὴν Ἐταιρίαν τοῦ
πορίου στὸ Ἄμστερνταμ. Ὁ κ. Χίλτερ
ἀφῆρθε τὴν γερμανικὴν ὀνηροκότητά κ.
Ἑλλανδικὴν Βουλὴν τοῦ ἔθους τὴν ἄλλαν-
δικὴν ἰθαγένειαν. Ἡ βασιλίσσα τοῦ ἔθους
μεγαλειότερον ὀλλανδικὸν παράσημον·
Σταυρὸν τοῦ Ἑλλανδικοῦ Ἀέοντος.
Τὴν Ἰαπωνίαν οὐ πρίγκηψ θ' ἀναβί-
χρυστὴν καρρότσα γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ
μου.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

*Αλικά θάχην φλογερά τριαντάφυλλα
 σάν τις θερμὰ ἀγάπες καὶ τὰ πάθη.
 Φύλλα καὶ τὴς ἐλπίδος μου μακαρίζονα.
 Σάν τοὺς καθυμνοὺς μου θάχην μαυρὰ ἀγάδια.
 ΜΑΡΤΑ ΖΑΜΠΙΑ

ΜΙΚΡΑ - Μ ΚΡΑ ΠΑΡΑΞΕ

Μεταξύ της λίμνης Ταγκαγιάκ και της λίμνης Μόεζο, στην Αραβία, ζουν οι Ιθαγενείς Ουαμπέμπα, λείψανα μεγάλης και ισχυρής άλλποτε φυλής.

τρώσῃ· τ' αὖτις καὶ δὲν ὄνους· δὲν
 χεὶ φόβος· νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ κλά
 καὶ τίς φωνῇ πλὴ θ' ἀκούσῃς·
 Καὶ ὁ θάνατος ἀπὸ τότε, κοιρὸς
 θρηνοῦ τῶν ἀνθρώπων, παίρνει ἀ
 τίς ψυχῇ τῶν πλάσμάτων τοῦ Θεοῦ.

Οι Οδοιπώται εινε μετριοι αναστασιμα-
 ρχη και τοσο μεγαλὴς μνηστὴς δυναμεις γε-
 ναι αὖτως ἀρετὰ ἐξυπναι. Ὅταν παθῶν
 νένας ἀπ' τὸν δικοῦς ταν, οἱ βαρυνει οἱ
 τὸν ἐκδιδῶν-αν τὴ λύπῃ ταν με μονοτο-
 πέντηα τραγουδιῶ, τα ὅποια διακροῦν αἱ
 λόγος τῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ τῆς ἀξί-
 οτῃ μακαριῇ. Ὅταν παθῶν κανέναν ἐπι-
 νῆς τῆς φυλῆς, ἀναλαμβάνουν νὰ τὸν κα-
 λῶνται οἱ μοιρολογητορες, «Ὁδοιπῶται, ὅπ-
 λέγονται σὺ γλῶσσά τους, οἱ ὅπ-τες ἀπο-

τον. Εκείνες τότε παραγίνουν σ' ένα κι' άνοιγν' ένα μικρό λάκκο, μέσα σ' οποίο βάζουν μια χύτρα με χοιρινά κι' διάφορα χορσάκια άβραστα. "Στήνουν τοπο όλόγουρα στη χύτρα, πηκώ ξεφραίνοντας, μέχρις ότου πέσει το λιπώδες. Όταν συνέλθουν, πάλι κινώ στο λάκκο, κρατ'ήτινες άτ'ρια, κι' άρχίζουν ένα μονότονο και μοιρολόδι.

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Μια νυχτα πετάξε απανώ απ την πολιτεία ένα μικρό Χελιδόνι. Οί σύντροφοί του είχαν πετάξει μακριά για την Αίγυπτο πριν από έξη βδομάδες, αυτό όμως είχε μείνει πίσω γιατί ήταν έρωτερωμένο με την όμορφότερη Κολασσιά του κόσμου. Την είχε συναν-

δάκρυα έτρεχαν άπάνω στά χρυσωμένα μάγουλά του. Τό πρόσωπό του ήταν τόσο άρατίο στό φώς του φεγγαριού, ώστε τό μικρό Χελιδόνι έννοιωσε την καρδιά του νά πλημμυρίζη άπό οίκτο.

τοκάλλια. Ἡ μητέρα του δὲν ἔχει ν
τοῦ δώση τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τ
νερό τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸ παιδί
κλαίει. Χελιδόνι, Χελιδονάκι μου, θ
λεις ἀνὰ τῆς πᾶς τὸ ρουμπίνι αὐτό πο
βραχίονά σου, ἀπὸ λαβὰ τοῦ σπασθῇ

— Έλλιξω πώς το φόρεμά μου θα προφθάσει να τοιμαστώ! Έως τὸν μαγικό χορό τοῦ Παλατιῆς, ἀπεκρίθη καὶ αὐτή. Διέταξα καὶ κεντήσουν ποτα-

“Ενα αξιοσημείωτο φαινόμενο, εἶπε ὁ καθηγητὴς τῆς Ὀρνιθολογίας καθὼς περνοῦσε ἀπ’ τὴ γέφυρα. “Ενα χελιδόνι τὸν χειμῶνα !
Κί’ ἔγραψε μιὰ μεγάλη ἐπιστολὴ σκετικῶς στὴν ἐφημερίδα τοῦ τόπου.

σίαις. Παντού όπου πήγαινε τὰ σπουρ-
γίτια ἀναταράσσονταν καὶ ψιθυρίζον-
το ἕνα στὸ ἄλλο : «Τὶ διακεκριμένοι
ξένους !». Κι' αὐτὸ εὐχαριστοῦσε πάρα
πολύ τὸ Χελιδόνι...

Εἰς τὸ πρὸς ἑχες: Τὸ τέλος.

ὅπου ἔστιν ἕνα ἔξωπνον, σ' ἑμᾶς πολλοὶ ἐξωπν
κάμνουν ἕνα κοινόν.

Ἡ διαφήφισις ἐπαυθάνει τὴν ἀξίαν τ
ἀτόμου, ὅπως ἡ σκιά τὸ μέγεθος τῶν ἀν
κειμένων.

10 και πραγματικά καθώς αναμένα βρίσκεται στη καρή του σκαφός

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΓΡΑΦΕΙ...

*Αγαπητές μου αδελφές,

Την στιγμή που σας προετοιμάζουν για πούλημα, την στιγμή που θα μπήτε στα κουτιά για να σταλίσουν σε όλες τις γωνιές του τόπου, την συγκινητική αυτή ώρα, σαν μεγαλύτερή σας, γεννημένη εδώ και δώδεκα μήνες, από πέρι του 'Αγίου Βασιλείου, θεωρώ καθήκον μου να σας ευχθώ το «Καλώς ήλθατε» στον κόσμο ετούτον, που δεν είναι από πορσελάνη, μήτε από βελούδο. Ίσως οι συμβουλές μιας πεπειραμένης να σας ωφέλησουν στο δρόμο της ζωής σας, ό οποίος δεν θα είναι και πάντα ίσως... ανθόσπαρτος.

Ωστόσο, δεν θέλω, αγαπητές μου, να σας κάνω να δειλιάσετε, σας βεβαιώ, ούτε και να αποθαρρυνθείτε. Μην τρομάξετε για την τύχη σας. Οι κούκλες δεν είναι ποτέ ευτυχισμένες.

Μόλις σας αγοράσουν, θα γνωρίσετε για λίγο τη φυλακή του γκουλαπιού, αλλά κι' αυτό θα περάσει. 'Ο 'Αη-Βασίλης έρχεται στα χρόνια μας πιο γρήγορα. 'Ηδη από την παραμονή θα παραδοθήτε στην ιδιοκτητριά σας. Χμ... βέβαια, έχει πολλούς κινδύνους το σημείο αυτό... Ποιά θα είναι η ιδιοκτήτρια; 'Αλλά γιατί να σας φοβίζω; Των παιδιών η ψυχή είναι σπάνια κακή. Θα γνωρίσετε χάρη, θ' ακούσετε λόγια γλυκά. Θα σας αποκοιμίζουν μέσα στην άγκαλιά, θα σας ναυορίζουν

επανω στα γονατά κ' οι ώρες θα κυλούν για σας γλυκιές. 'Εχετε το δικαίωμα, μην το ξεχνάτε, όχι μόνον των χαδιών, των πιο αθώων, αλλά και της λατρείας, της πρώτης πραγματικής λατρείας. 'Εσείς πραγματοποιείτε την παλιά χίμαιρα της ανθρωπότητας: είστε όλες όμοιες σε βαθμό που να μην σας ξεχωρίζει κανείς. 'Εχετε όλες ρόζ μάγουλα πα-

χουλά και δόντια σαν μαργαριτάρια, ίδια σγουρωμένα μαλλιά, ίδια μάτια π' ανοιγοκλείνουν κατά τον ίδιο τρόπο. Οι άνθρωποι, παρ' όλες τις προσπάθειές των για να φτάσουν ένα ιδεώδες «καλούπι», δεν τα κατάφεραν και μένουν ακόμα μακριά. 'Ακόμα και οι γυναίκες, που έλαβαν από την κούνα το δώρο της κοκετταρίας και της vonτειάς και

που δφείλουν στα δώρα αυτά το δνομα γυναίκες-κούκλες, κι' αυτές δεν είναι σε θέση να συγκριθούν μαζί σας. 'Αλλες έχουν φαντασία, άλλες παρ' όλη την φαινομενική ψυχρότητά τους, δεν μένουν εντελώς άσυγκινητες. Μά αυτές έχουν γλώσσα κ' η γλώσσα τους πολλές φορές εξομολογείται... 'Εχουν αδυναμίες, με μια λέξη έχουν καρδιά. Βέβαια καρδιά που σιγοχυττά, αλλά μοιραία μια μέρα η καρδιά αυτή αφυπνίζεται. Τότε πια είναι καταστροφή. Συγκρούσεις, δράματα, ιστορίες! Και αλλοίμονο, οι άνθρωποι δεν είναι σαν εμάς, που η τεχνική μας κάνει πια άθραυστες...

Ύστερα δίντε τους χρωματισμούς των γυναικών τί εμετάβλητοι, Θεέ μου! 'Εσείς, όταν σας φιλούν δεν έχετε βέβαια ανάγκη από ρούζ, ούτε και από βερνίκι. Απλώς να είναι καθαρά, άγρια, να μην έχουν καμία απόχρωση. Τότε πια είναι καταστροφή. Συγκρούσεις, δράματα, ιστορίες! Και αλλοίμονο, οι άνθρωποι δεν είναι σαν εμάς, που η τεχνική μας κάνει πια άθραυστες...

Ύστερα δίντε τους χρωματισμούς των γυναικών τί εμετάβλητοι, Θεέ μου! 'Εσείς, όταν σας φιλούν δεν έχετε βέβαια ανάγκη από ρούζ, ούτε και από βερνίκι. Απλώς να είναι καθαρά, άγρια, να μην έχουν καμία απόχρωση. Τότε πια είναι καταστροφή. Συγκρούσεις, δράματα, ιστορίες! Και αλλοίμονο, οι άνθρωποι δεν είναι σαν εμάς, που η τεχνική μας κάνει πια άθραυστες...

Ύστερα δίντε τους χρωματισμούς των γυναικών τί εμετάβλητοι, Θεέ μου! 'Εσείς, όταν σας φιλούν δεν έχετε βέβαια ανάγκη από ρούζ, ούτε και από βερνίκι. Απλώς να είναι καθαρά, άγρια, να μην έχουν καμία απόχρωση. Τότε πια είναι καταστροφή. Συγκρούσεις, δράματα, ιστορίες! Και αλλοίμονο, οι άνθρωποι δεν είναι σαν εμάς, που η τεχνική μας κάνει πια άθραυστες...

ΖΩΗ

Φερε μου, μαμά, τ'άδωκα μου...

ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΙΣΘΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

ΜΙΑ νέα 20 ετών μ' έρωτησε: «Γιατί δεν γράφετε άρθρα αισθητικής για τις νέες των 20 ετών ειδικώς;»
Γιατί; Μά γιατί αγαπητή μου, όταν είναι κανείς 20 ετών δεν έχει ανάγκη από τίποτ' άλλο παρά από τον εαυτό του. 'Εχει το καλύτερο στολίδι, τα νεύρα, στολίζει που δεν το χαλούν ούτε τα βαρύτερα σφάλματα. Μακιγιάζ, μαύρο και άπυρροστο, μαλλιά ξεχτενιστά, περπάτημα απότομο, φωνές αδέξιες, γκάφες, όλα αυτά δεν έχουν σπουδαιότητα, δεν έχουν σημασία. 'Υπάρχει η νεότης... η νεότης!

Εσείς, κυρία των 40 ετών, έχετε στα χέρια σας έναν άλλο πλούτο, καθόλου εύκαταρρόντο, ποτέπε με τον πλούτο της νεότητας, της γλώσσας... και μια γλυκιά τάση φιλοσοφίας.

Τα πλούτη αυτά πρέπει ωστόσο να μάθετε να τα μεταχειρίζεστε στην καθημερινή ζωή για να δημιουργήτε γύρω σας μιαν άλλη ατμόσφαιρα, ένα άλλο προσωπικό δικό σας κλίμα. 'Η γαρά κι' η ετυμολογία είναι στην πραγματικότητα η φυσική απόφαση να την θελήσετε την ετυμολογία αυτή, να μην παρασυρθείτε από τις έννοιες τις καθημερινές, τις οποίες πρέπει μόνον να σκεπτεται κανείς την ώρα που τις καταπολεμά και τις διορθώνει. Γιατί είναι γνωστή πια η μεγάλη αυτή αλήθεια πως η φυσική κατάσταση συνδέεται και επηρεάζεται την σωματική, όπως αντίθετως κι' η τελευταία την πρώτη. Μόνον όταν είναι κανείς πολύ νέος, οι δυνάμεις μπορεί να μην του αφήνουν όλη. Στά 40 μας χρόνια όλα τυπώνονται: Μια έννοια τυπώνει το κορμί, κατεβάζει τις γωνίες των χειλιών, μια νότια απέναντι οφθαλμική την λάμψη των ματιών.

Αποφεύγετε σαν την ψώρα τους απασιόδοτους, τους γκριζοκίτρινους, τους κατά φαντασίαν δονενούς. Πιπτε πιο κολλητικό και πιο βλαβερό από την παύση τους. Τίποτα δεν αδειάζει, δεν απορροφά, όπως αυτό την ενεργητικότητα σας και την καλή σας διάθεση.

Βάζετε τέλος πάντων γυρολά ρόζ από το πρωί και βλέπετε μ' αυτά γύρω σας. Είναι αδύνατον μέσα στην μέρα σας να μην υπάρχουν φωτεινές στιγμές, να μην υπάρχουν ευχάριστα σημεία, τα οποία μπορείτε να εκμεταλλευθείτε και να υπερικρίσετε τις καθημερινές δυσκολίες. 'Υπάρχει κάτι που σας στενοχωρεί; 'Εμπρός, λύστε το το ταχύτερο, μην το σπρώχνετε στη σκέψη σας, παστήτε από όλα ευχάριστα γεγονότα.

Κάποιος σοφός είπε: «'Ο ζωντανός άνθρωπος μόλις εγείνηται συνδέει την προσωπικότητά του με την ζωή από την άγνηση των σχολίων της γής και από την προσωπική του νέαν πράξεων που πρόκειται να πραγματοποιήσει».

Καθώς βλέπετε λοιπόν το πτυχίο σας πλυν κομψήτε από τα μικροδυστυχήματα που σας έτυχαν. Πέρασαν... δεν μπορείτε πια να κάνετε τίποτα... Μην τα ανακατεύετε συνεχώς. Για ποιο λόγο τρέφετε και διατηρείτε τις έννοιες μ'α σας; Είναι πολύ

πο φρόνιμο να τις αφήτε να σβύσουν, να πεθάνουν έλλειψι τροφής.
Μόλις εγρήγορη, ως μη θυμάται το ναλό σας παρά τις χαρές της παραμονής κι' ως μην σκέπτεται παρά αυτές που πρόκειται να έρθουν.

Ο μεγάλος Μοντανί, έλεγε πως 5 πότερες που τον εμπόδιζε με τον... ή γά να είναι ευδαίμονος όλη την ημέρα. 'Ενα ράδιο μικρό ως σας ενοχά το πρωί με την εθιμική μουσική κανενός σταθμού ευχάριστου.

'Αλλά κυρίως μάθετε να βρίσκετε μέσα σας την μουσική, όσο και να μην υπάρχουν τα λόγια των τραγουδιών κι' οι εθιμικές νότες κάτω το παρήγορο θά βρήτε. 'Ετσι, με τέτοια ψυχική διάθεση, δεν μπορείτε παρά να αντανακλά και στο πρόσωπό σας η εσωτερική ειρήνη, η αρμονία, η χαρά.

Προσέξτε ακόμα και τον ήχο της φωνής σας. 'Όταν είναι κανείς 40 χρονών, συχνά χάνει και η φωνή την διαύγεια της νεότητος, ιδίως όταν υψώνεται π'ραν το κοινωνικό γίνεται κοκκόφηση και όληρη, σκεπθίτε επίσης πως να μην φανούν τεταμένες οι γωνίες των χειλιών σας. Τίποτα πιο θλιβερό από τις προς τα κάτω γυρισμένες γωνίες των χειλιών. 'Η εξασθένειες, η χαλάρωση των μυών τείνει να δώσει αυτό το σήμα σε κάθε στόμα που γερνά. 'Αντισταθείτε σ' αυτό με λίγη προσπάθεια των μυών του στόματος και με την θέλησή σας της Α-ίας εσθε κυρίες.

΄Εχετε ότ' όναι σας πώς το μακιγιάζ, αμα το προσώπου συντείνει στο να δείχνει περισσότερο νέο ένα πρόσωπο. Στά μίλια του προσώπου και στοθε κρατάφους, πρέπει να φαίνονται οι υψς δεινίμοι, σιγχοί. 'Η εντύπωση αυτή δίνεται όταν υψώσετε κάπως το ρουί ποδς τα έπάνω και τραβήξετε προς τα έξω την γραμμή των ματιών.

'Επωφελήθηκε από τις τάσεις της μόδας που κι' αυτή σε όλες τις της εξηλώσεις δείχνει μια ποσότητα της ποδς τα έπάνω θέσεως μαλλιά «ραβίνιγ» να φορέσει βαλμέν, δηλαδή, κομμάτια με δηλωδές τεπέδες, κλειστοί νικαδές κλπ.

Προσέχετε την έκλογη των υφασμάτων που μεταχειρίζεστε για τα εσώρουκά σας. Μεγάλο σφάλμα αν διαλέξετε το μαύρο σαν χρώμα κατάλληλο για την ηλικία σας. Κανένα άλλο χρώμα δεν γενοιά τόσο τα χαρακτηριστικά. Μέσα στην ημέρα διαλέγετε βίβια να σκονίζα γούστα, μια κι' έτσι καθαρώνετε, αλλά φορεζίστε να είναι πρόσωπα, μπλέ, γκρι και για τα βράδια όλες τις αποχρώσεις του ποστέλ. 'Όπως και στο μακιγιάζ, πρέπει να αποφεύγετε τα όμα χρώματα. Σπανίως θα σας δυσορήνη εντ κόκκινο «κοκκίνο» ή ένα πράσινο λαγανί.

Το βήσιμο μιας γυναίκα 40 χρονών δεν πρέπει να είναι ποτέ γρηγοτό. Γι' αυτό το χρειάζεται περισσότερο φρονιμή και καυσάρια. Τό καλύτερο κομψιμέτο που σας έτυχαν. Πέρασαν... δεν μπορείτε πια να κάνετε τίποτα... Μην τα ανακατεύετε συνεχώς. Για ποιο λόγο τρέφετε και διατηρείτε τις έννοιες μ'α σας; Είναι πολύ

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Τι συνέπειες μπορεί ναχί σ' ένα πουλάκι ό υπερβολικός φόβος; 'Ακούστε σχετικά τις φοβερές περιπτώσεις ενός καναρινιού της Βιέννης, για να καταλάβετε πόσο επάδους νευρικό σύστημα έχουν καμιά φορά αυτοί οι μικροί πτερωτοί τραγουδιστάδες.

Φυλακισμένο στο κλουβί το βιεννέζικο αυτό καναρινί κελαιόθηκε με πάθος από το πρωί ως το βράδυ.

'Ενας μαύρος γάτος διώκε έπιπολεσθηκε τη ζωή του και μια μέρα πήδησε απάνω στο κλουβί του, άσφαχθηκε από αυτό και κρεμότον προσπαθώντας να λύση τα πόδια του άναμεσα απ' τα σιδερένια. 'Ετσι, σε κάποια στιγμή έκαρπαχθηκε η κρεμάστρα και ό γάτος, μαζί με το κλουβί κυλιόταν κατά πάταμα. Εύτυχως εκείνη τη στιγμή κατέβησε η κυρία του καναρινιού, ή ένα έσκακιστήρι στο χέρι κι' ό γάτος τβόλε στα πόδια.

'Η κυρία σήκωσε το κλουβί από κάτω και βρήκε άναίσθητο το καναρινάκι της. 'Αλλά πληγή δεν φαινόταν ποθενά. Τί

είχε συμβή; 'Απολύστατα, είχε λιποθυμήσει, το κορμί, από το φόβο του!

Τό έρραντίσε λοιπόν με λίγο κρύο νεράκι και το καναρινί συνέχισε. 'Υστερα από λίγο άρχισε πάλι να τβήδα και να πτερουγίζει από το ένα ραβδάκι σ' άλλο, μέσα στο κλουβί του, άρχισε να τβήδα το καναρινάκι που και να πνή το δροσερό νεράκι του, με την ίδια ευχαρίστηση όπως και πριν.

'Αλλά ή... δολοφονική επίθεση του γάτου είχε και μιαν άλλη λιποτάτη συνέπεια. 'Εκανε το καναρινί να χάση τη μελωδική φωνούλα του και να μην μπορεί να κελαιόη πάλι.

'Εξη έβδομάδες κράτησε ή άδιαθεσία αυτή του καναρινιού. Κατόπιν όμως, ένα πρωί, που έλαμπε άραόρετος ό ήλιος στον ουρανό της Βιέννης, το βουβό καναρινάκι έσκόπευε να βαλσαλώσει το πόδι της μεγάλης τραγουδού και να τό... έκμεταλλεύεται, έπεδεικνυόνας το σ' όλο τον κόσμο.

Δυστυχώς όμως για τό μεγαλοφυή σχέδια του κι' εύτυχώς για τη μεγάλη τραγουδού, ή φωνή εκείνη ήταν ψεύτικη, γιατί ή πληγή του γάτου, όσο σοβαρή κι' αν ήταν, θεραπεύθηκε τελείως.

΄Ενας άλλος παρανόνατος διόλου εύκαταρρόντος είναι ή γυναικική. 'Η κυκλοφορία του αίματός σας μοιάζει με την γρηγορήτε με την γυναικική. Συμφίσε δέ το σώμα άρχίζει να πασάλει, ή καρδιά στρογγυλεύει. Κάνετε τις έλαφρές κινήσεις που τό περιοδικό μας βάζει συχνά για σας. Πάντως πρέπει ν' άρχίζετε πάντα με σύστημα και να μην καταπονθήσε.

Μην τρώτε πολλά γλυκά ιδίως αυτές τις μέρες. Είναι ό θάνατος της καλλονής σας. Προτιμάτε τα φρούτα, τα πορτοκάλια, τα χερταρικά. 'Ετσι μονάχα θα μοιάζετε

παρ' όλα τα 40 σας με νέες δροσερές γυναίκες, και περιλέον θαχτε την γοητεία της νεότητας. Κι' ακόμα παρακαλούμε όλες έκείνες τις λεπτομέρειες που ή έντονα δίνει κάθε έρδομάδα από την σελίδα αυτήν.

Mme NELLA

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Όταν κάποτε ή διάσημος τραγουδιστής Σάρα Μπερνάρ πληρώθηκε στο γάτο, κυκλοφόρησε ή φήμη, ότι οι γιατροί της άπεράσαν να της κόψουν το πόδι, για να μην πεθάνη από γάγγραινα.

'Η είδησις αυτή τηλεγραφήθηκε φυσικά σ' όλο τον κόσμο. Τότε ένας Αμερικανός έφθασε στην Αγγλία, ν' άφορήσει το πόδι της μόλις θα ήθε το έκοβαν οι χειρουργοί. Όσο για την τιμή, άφιν να την κανονίση ή ίδια, δηλώνοντας, ότι ήταν διατεθειμένος να προσφέρει όσα του ζητούσε. 'Ο θάνατος αυτός έπιχειρηματίας έσκόπευε να βαλσαλώσει το πόδι της μεγάλης τραγουδού και να τό... έκμεταλλεύεται, έπεδεικνυόνας το σ' όλο τον κόσμο.

Δυστυχώς όμως για τό μεγαλοφυή σχέδια του κι' εύτυχώς για τη μεγάλη τραγουδού, ή φωνή εκείνη ήταν ψεύτικη, γιατί ή πληγή του γάτου, όσο σοβαρή κι' αν ήταν, θεραπεύθηκε τελείως.

‘Η μικρούλα που πουλούσε σπέρτα

Σ' όλον τον κόσμο είναι γνωστά τα παραμύθια του Δανιού συγγραφέως Χάνς Κρίστιανού Άντερσεν, που έχει έτοιμο μυστήριό «ο μάγος των παιδιών». Άλλωστε, κανείς άλλος δεν ξέρει καλλίτερα απ' αυτόν να γοητεύει την τρυφερή παιδική ψυχή, και ταυτόχρονα να την διαπλάσσει, να την εξευγενίζει, να την εξυψώνει. Άλλα και οι μεγάλοι ακόμη πολλά έχουν να διδαχθούν από τα παραμύθια αυτά του Άντερσεν, που είναι γραμμένα με μία πλατειά φιλοσοφική διάθεση και μία βαθειά κατανόηση της ανθρώπινης ψυχής.

Γιός ενός φτωχού παπουτσή από την ‘Οδέξ της Δανίας, ο Άντερσεν γνώρισε την φτώχεια με όλες της τις ταπεινώσεις και όλα της τα βάσανα. Αυτά όμως άκριβώς τον ενέπνευσαν στο μεγάλο έργο του, που κλείνει τις πιο βαθιές συμβολικές αλήθειες και τον ζωηρότερο πόθο της Δικαιοσύνης.

«Η μικρούλα που πουλούσε σπέρτα», το πρώτο χρονιατικό παραμύθι, για μικρούς και μεγάλους, που δημοσιεύουμε παρακάτω, είναι χωρίς αμφιβολία ένα από τα καλλίτερα και συγκινητικότερα του Άντερσεν.

ΕΚΑΝΕ κρύο, χιόνιζε κ' είχε αρχίσει να νυχτώνει. Ήταν η τελευταία βραδυά του χρόνου, η παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Μέσα σ' αυτήν την παγωνιά και το σκοτάδι, ένα φτωχό κοριτσάκι γύριζε στους δρόμους ξεσκουφότο, ξεπόλητο. Άλλωθι, σαν ξεκινούσε απ' το σπίτι του φορούσε στα πόδια του ένα ζευγάρι παλιές παντόφλες, αλλά τί χρειαζόντανε τάχα κι αυτές; Ήταν τόσο μεγάλες, ώστε μπορούσε να τις φοράει ακόμα η μητέρα

Κάθισε τέλος ζαρωμένη στη γωνιά που σχηματίζανε δυο σπίνια που τ' ένα τους έβγαίνε λίγο πιο έξω απ' τ' άλλο. Είχε διπλώσει τα πόδια της από κάτω από το φουστανάκι της, αλλά κρύωνε ολοένα πιο πολύ και δεν τολμούσε να γυρίσει στο σπίτι. Αφού δεν είχε πουλήσει ούτε ένα κουτί σπέρτα και δεν της είχαν δώσει ούτε μία πεντάρα, ο πατέρας της θά την έδερε. Έπειτα, και στο σπίτι έκανε πολύ κρύο. Μένανε σ' ένα σοφίτα κι' ο αέρας έμπαινε απ' όλες τις χαραμάδες, όσο κι' αν είχαν προσπαθήσει

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

‘Ο Άγιοςάγιος δά είναι ακόμη λιγώτερο γενναϊόδαρος έφετες σ' όλον τον κόσμο. Κι' όμως όλα τα παιδάκια δεν έχουν τό ίδιο δικαίωμα στη χώρα;

τραπεζομάντηλο και μ' έμορφα σεβρίτσια από πορσελάνη, μέσα στα όποια ή χήνα, παραγεμισμένη με δαμάσκηνα και μήλα, σκόρπιζε την απολαυστική μυρωδιά

δείχθη καλή μαζί της και πού —αλλοίμονο! — δεν ζούσε πιά, της είχε πη κάποτε: ‘Όταν πέφτη ένα άστρο, είναι μία ψυχή

που πετάει στον ουρανό... ‘Η φτωχή κόρη άναψε άλλο ένα σπέρτο. Τότε μία μεγάλη λάμψη απλώθηκε και μέσα σ'

αυτή τη λάμψη παρουσιάστηκε μονομιάς ή γιαγιά της, λαμ- ποντάς από γλύκα και χαρά. [ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 26ην ΣΕΛΙΔΑ]

της. Κ' έτσι οι παντόφλες είχαν φύγει από τα ποδαράκια της κόρης, σ' εία στιγμή που αυτή έτρεχε για να περάσει ένα δρόμο, καθώς φτάνανε ο- λοταχώς δυο ομάδες.

‘Η μία απ' τις παντόφλες είχε χαθεί ολότελα. Την άλλη, την είχε αρπάξει ένα χαμίνι και είχε φύγει φωνάζοντας πως θά την έκανε κούνια για το πρώτο μωρό του.

Προχωρούσε ή μικρή κόρη... τα γυμνά πόδια της είχαν κοκκινίσει, είχαν μελανιάσει από το κρύο. Μέσα στην παλιά ποδιά της είχε κουτιά με σπέρτα, που τα πουλούσε, και κρατούσε και στο χέρι της ένα κουτί.

‘Όλη την ημέρα δεν είχε αγοράσει κανένας τίποτε απ' αυτήν, κανένας δεν της είχε δώσει ούτε μία πεντάρα. Κ' ή φτωχούλα προχωρούσε τώρα, πεινασμένη, ξεπαγιασμένη.

Το χιόνι έπεφτε επάνω στα μακριά χρυσά μαλλιά της, που κάνανε τόσο ωραίες μπούκλες στο λαιμό της, αλλά αυτή δεν συλλογιζόταν καθόλου την όμορφη αυτή τη στιγμή.

Όλα τα παράθυρα των σπιτιών ήταν φωτισμένα, και στο δρόμο ήταν άπλωμένη μία μωβωδία από ψητή χήνα. Ήταν παραμονή της Πρωτοχρονιάς— αυτό συλλογιζόταν ή φτωχή κόρη με τα σπέρτα.

να τις βουλώσουν με αχυρα και κουρέλια. Τα χεράκια της ήταν σχεδόν παγωμένα.

‘Ω! τί καλό θά μπορούσε να της κάνει ένα και μόνο σπέρτο! ‘Αν τολμούσε να βγάλει ένα απ' το κουτί και να τ' ανάψει για να ζεστανή το χέρι της...

Στο τέλος έβγαλε ένα απ' το κουτί. Κράκ! Τί ωραία που σπινθηροβόλησε το σπέρτο άναβοντας! Τί φωτεινή και ζεστή φλόγα ξεπήδησε, σαν από ένα μικρό κεράκι... ‘Ένα κεράκι μαγικό! Το κοριτσάκι θαρρούσε πως ήταν καθισμένο μπροστά σ' εία μεγάλη σόμπα, στολισμένη με μπρούτζινες υπάλλες. ‘Η φωτιά έκαιε και ζέστανε ολόγυρα τον αέρα. ‘Η κόρη άπλωνε τώρα και τα πόδια της για να τ' αεράσει, όταν εξαφινικά το σπέρτο έσβυσε. ‘Η μαγική σόμπα έγινε άφαντη.

Κι' αυτή έμεινε καθισμένη μέσα στο δρόμο, κρατώντας στο χέρι της ένα σπέρτο καμμένο...

‘Αναψε τότε κι' άλλο ένα. Τί ωραία φλόγα πάλι! Στο μέρος που τ' όως έπεφτε επάνω στον τοίχο, ο τοίχος έγινε διάφανος σαν γάζα. Το κοριτσάκι έβλεπε έτσι έως την τραπέζια του σπιτιού, που τ' ό τραπέζι ήταν στρωμένο μ' ένα ολόασπρο

της. Ξαφνικά όμως — τί θαύμα! — ή χήνα πηδήσε έξω από την πλατέλα και κυλάντας στο πάτωμα, με το μαχαίρι και το πηρούνι καρφωμένα στην πλάτη της, έφτασε ως τα πόδια της φτωχής κόρης. Την στιγμή εκείνη το σπέρτο έσβυσε και έμεινε πάλι μονάχα ο παχύς και κρύος τοίχος...

‘Η κόρη άναψε άλλο ένα σπέρτο. Άμέσως βρέθηκε καθισμένη κάτω από ένα θαυμάσιο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Το δέντρο αυτό ήταν ακόμα πιο μεγάλο κι' από κείνο που είχε δ' ή βιτρίνα του πλούσιου μαγαζιού. Χιλιάδες κεριά ήταν άναμμένα επάνω στα πράσινα κλαδιά και πολύχρωμες εικόνες, όπως στίς βιτρίνες των μαγαζιών, φαινότανε σαν να τής χαμογελούν.

‘Η μικρούλα άπλωσε το χέρι της — και τότε το σπέρτο έσβυσε.

Οι χιλιάδες τ' ά κεριά άρχισαν ν' άνεβαίνουν ολοένα πιο ψηλά και στο τέλος σταμάτησαν στον ουρανό, όπου έγιναν λαμπερά άστρα. ‘Ένα τους έπεσε, φρίνοντας πίσω του μία μεγάλη φωτεινή γραμμή.

‘Κάποιος πεθαίνει αυτή τη στιγμή, σκέφθηκε ή μικρούλα, γιατί ή γρηά γιαγιά της, ή μόνη στον κόσμο αυτόν που είχε

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ ΑΠΟ ΔΑΝΤΕΛΛΕΣ

Έξ' αριστερών
πρός τα δεξιά:

1. Φουστάνι από δαντέλλα μάλλινη. Το κορσέ εμπρός κατεβαίνει σε τύπο ζιλέ.
2. Φουστάνι σε δύο κομμάτια είδος ταγιέρ, από δαντέλλα μάλλινη.
3. Τουνίκ από δαντέλλα. Έξ' αριστερών έχει μαύρο σιρό.

Έξ' αριστερών
πρός τα δεξιά:

4. Φουστάνι από δαντέλλα, με φαρδιά ζώνη γρανάζι.
5. Ζανέτα από δαντέλλα, με μάντιες από λεπτό μαλλί, ίδιο με τη φούστα.

Συνήθως έως τώρα βλέπαμε την άνοιξη να πολλαπλασιάζονται τα δαντελλένια για βράδυ φουστάνια. Έφ'ετος, παρά την συνήθεια, τα δαντελλένια άρχισαν ήδη να φιγουράρουν σε όλες τις χειμωνιάτικες κολεξιόν. Τα βλέπει μάλιστα κανείς να φοριούνται και άλλες ώρες της ημέρας, πράγμα που δεν γινότανε έως τώρα. Οι κοκεττές φαίνονται εξαιρετικά ευχαριστημένες γι' αυτό. Η πρωτοτυπία είναι ωραίο πράγμα, αλλά κούραζει και τα δοκιμασμένα από τον χρόνο πράγματα γυρίζουν συνήθως, χωρίς γι' αυτό να δοκιμάζουμε λύπη.

Άλλως τε η δαντέλλα δεν μας εμφανίζεται όπως άλλες φορές κοινοτυπή και κλασσική. Αντίθετα αναζητεί την ποικιλία και μάς παρουσιάζεται σε θαυμάσιες κρεασιόν. Γίνονται από δαντέλλα τουνίκ, μπλουζές, ταγιέρ, γρανιτοδρες και ιδίως θαυμάσια βραδυνά.

Η δαντέλλα δεν είναι λιγότερο σε χρήση για απογευματινά, ιδίως η μάλλινη δαντέλλα, η οποία είναι πρακτική και άμυγιε. Οι νέοι τόνοι: Μελανί, βιολέ, μπορντό σκούρο σε δαντέλλα, αποτελούν την τελευταία λέξη της κομψότητας για απογευματινό τσάι, θέατρο και βραδυνές συγκεντρώσεις. Η κοπή ενός δαντελλένιου φουστάνιου δεν πρέπει να είναι ποτέ περίπλοκη, γιατί ήδη τα σχέδια της δαντέλλας εμποδίζουν τις πιέτες και τις πένσες.

Μεταξύ των πλέον συνήθων μέσων που κόβουν την μονοτονία της δαντέλλας είναι η ανάμειξη δαντέλλας και ύφασμάτων χρωματιστών, κρέπ ρομάν, κρέπ σατέν. Και τοποθετούνται μπάντες ή στο στήθος ή στο φουρώ και με ζώνη. Έτσι πολλά βραδυνά φουστάνια γαρνίρονται με μπάντες χρωματιστές, ρόζ π. χ. ή άλλα χρώματα σε αντίθετο τόνο και μάλιστα προστίθενται στο κάτω μέρος του φουρώ. Η έναλλαγή μεταξύ δαντέλλας και μουςσελίνας ή δαντέλλας και τουλί δεν είναι πια της μόδας. Όσοσο η γραμμή που αυτή τη στιγμή υπερισχύει είναι η του τύπου μοντέλων Λουίς ΧΙΙΙ. Ωραϊότατο είναι το είδος των μαύρων δαντελλένιων φουστάνιων, που ανοίγουν εμπρός, αφήνοντας να φαίνεται ένα είδος ποδιών από ρόζ πάλ ή κίτρινο «πριμαβέρα» μεταξωτό.

Όσο για τους άσπρους γιακάδες και κίτρινους δαντελλένιους γιακάδες επάνω σε σατέν ή σε βελούδο, δεν παύουν να φοριούνται κι' ούτε φαίνεται για την ώρα πως θα εκλείψουν από την μόδα. Αυτό δίνει άλλως τε την ευκαιρία να ξεθάψουμε από τα μπαούλα παλιές κίτρινοσιμένες δαντέλλες των γιαγιάδων μας.

ZINET

ΔΩΡΟΝ

Χρησιμεύουν και πολύτιμοι διακάθε γυναίκα είναι να μάθουν την Κοπτική και Ραπτική διακάθε της χρησιμεύουν εις όλην της τήν ζών εις τον Οικον. Διδάσκονται ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ φορέματα παντός είδους, ΠΑΙΔΙΚΑ τοιαύτα, ΕΣΦΡΟΥΧΑ, ΠΡΟΙΚΕΣ, ΑΝΔΡΙΚΑ ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ τέλεια και ΠΥΤΖΑΜΕΣ. Διδασκαλία κατ' όλην την ημέραν υπό της ιδίας της Διευθυντριάς. Ταχεία εκμάθησις με θετικά αποτελέσματα. Διά περισσοτέρας λεπτομερείας ζητήσατε τον ΝΕΟΝ μας Κανονισμόν. Δίδεται δωρεάν. Πωλείται το εϊθέλιον Κοπτικής αντί δραχ. 150.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΔΑ

ΟΙ "ΡΟΜΠ ΝΤΕ ΣΑΜΠΡ,"

ΕΞΗΓΗΣΙΣ:

Πρώτη φιγούρα αριστερά: πυτζάμα για μέσα στο σπίτι από ριγέ φανέλλα. Το επάνω μέρος κομψότατο έχει τη φόρμα ζακέτας. Δεύτερη: Ρόμπα μάλλινη για μέσα στο σπίτι. Συνδυάζει το πρακτικό με το ωραίο. Κλείνει με μία σειρά κουμπιά, ή δε κοπή της είναι πρωτότυπη. Την συνιστούμε στις αναγνώστρες μας. Η τρίτη: Είναι ο κλασσικός τύπος της ρόμπ ντε σάμπρ. Γίνεται από μαλακό παχύ ύφασμα. Οι γιακάς και οι τσέπες, αντίθετου χρώματος, γαρνίρονται με βελονιές που του δίνουν όψη καντριγιέ. Τετάρτη: Ρόμπ ντε σάμπρ με διπλά πέτα και φαρδιά ζώνη. Τα μανικέτια ή ζώνη και τα κάτω πέτα γίνονται από βελούδο αντίθετου χρώματος προς το μάλλινο της ρόμπας. Τελευταία: Νεανική πυτζάμα για μέσα στο σπίτι από τρικό. Εμπρός ή βέστα γαρνίρεται από «πασμαντέρ». Την πυτζάμα αυτήν δεν την συνιστούμε στις παχουλές αναγνώστρες.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ

ΣΥΝΘΕΩΣ τις εορτές βρίσκει κανείς την ευκαιρία να αποτιμήσει την κατάσταση της οικονομίας. Και για να πετύχει στο σημείο αυτό πρέπει να κοιτάξει καλά μελετήσει τις ανάγκες της οικονομίας, τις συνθήκες, τον χώρο και φυσικά και τον προϋπολογισμό.

Πολλές φορές ένα πιάτο, ένα λουλούδι, ένα μελιόλερι μπορεί να μας ξεκουράσει, να μας χαροποιήσει, να το αναζητούμε τέλος πάντων πολύ περισσότερο από τα τέλεια έπιπλα που αποτελούν τμήμα των σπιτιών.

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΓΙΑ ΤΣΑΙ.

Πόσο πιο εύγλωττα μπορεί να προσφερθεί το τσάι, χωρίς να ενοχλήσει κανέναν κοντά στο ντιβάνι ή κοντά στα φωτεινά όταν έχετε ένα μικρό είδος τραπέζι. Υπάρχουν σήμερα θαυμάσια γεωμετρικά φτηνά τραπέζια του τύπου αυτού. Τα σήματα είναι πρωτότυπα και πρακτικά, χωρίς υπερβολικά σκαλισμάτα, με ίσιες εύγλωττες ή στρογγυλές γραμμές.

Ενα τέτοιο τραπέζι μπορεί να σας εξυπηρετήσει όταν σε στενή παρεούλα παίρνετε τσάι. Μπορεί επίσης να σας είναι γονικά κατά τις άλλες ώρες ή παρουσία του δεν είναι παράταιρο, ιδίως όταν τοποθετήσετε επάνω ένα μπιμπέλι ή ένα βιβλίο ή λίγα άνθη. Η εκλογή του σερβιέρου τσάι είναι ζήτημα γούστου. Πάντως τελευταίως τα μοντέρνα φλυτζάνια: κίτρινα, μαύρα, πράσινα, ροζ είναι πολύ στη μόδα. Ενωμένοι νίζονται ωραστάτα μ' ένα τραπέζι-αναδιπλούμενο στο ίδιο γράμμο. Εάν το σερβιέρ σας είναι σκούρο μπορείτε να μεταχειριστείτε τραπέζι-αναδιπλούμενο ανώγειο στον ίδιο τόνο.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΑΜΠΑΖΟΥΡ

Ο ιδεώδης φωτισμός μιας γωνιάς διαμερίσματος προαίμαται πάντα από τους νεοτεραισμούς, το αμπαζούρ, που όσο κι αν αλλάζει φόρμες διατηρεί πάντα την εσωτερική και οικεία ατμόσφαιρα του παλιού καιρού. Για την γυναίκα που ξέρει τις λεπτές γαίες του σπιτιού δεν είναι άγνωστο πώς διαμορφώσει ένα τέτοιο φως ανάσκινο στην γωνία, έστω να σε μια εταίρα ή σ' ένα τραπέζι, ενώ η σκιά συζητείται κανείς μ' ένα αγαπημένο του προσώπο, η διαβάσει ή ακούσει μου κι είναι μια ικανοποίηση και μια ξεκούραση. Υπάρχουν κάτι τέτοιες λεπτές απολαύσεις που πρέπει να κοιτάξει να τις εξυπηρετήσει ο άνθρωπος της οικογένειας.

Τα αμπαζούρ σήμερα τόσο από τα σχήματά τους όσο και από τα υλικά με τα οποία φτιάχνονται και τα χρώματά με τα οποία τα στολίζουν αποτελούν ένα στοιχείο διακοσμησηκού που επιτρέπει μίαν απόλυτη έναρμόνιση με το υπόλοιπο ντεκόρ του διαμερίσματος.

Το σήμα του θυμίζει πολλές φορές λάμπες του παλιού καιρού, πράγμα που ηγείται εξαιρετικά σε αγροτικό περιβάλλον. Έκλεξε μια λάμπα από ξύλο π.χ. με αμπαζούρ ουγενίου και κλασικό. Για ένα μόνον περιβάλλον διαλέξετε μια λάμπα από γυαλί γαλακτώδες και τοποθετημένο σε βάση από μέταλλο «χρωμένο» σε σήμα κούβου, κοινικό, κυλινδρικό, όλα αυτά είναι εξαιρετικά μοντέρνα σχήματα.

ΩΜΟΡΦΕΣ ΚΟΥΚΛΙΤΕΣ ΝΤΙΒΑΝΙΩΝ

Οι κούκλες για ντιβάνι δίνουν μίαν χειρίζεστε ποτέ ονόνευμα.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΚΕΥΩΝ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

ΚΑΤΣΑΡΟΛΕΣ ΑΠΟ ΧΑΛΚΟ, ΝΙΚΕΛ, ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ :

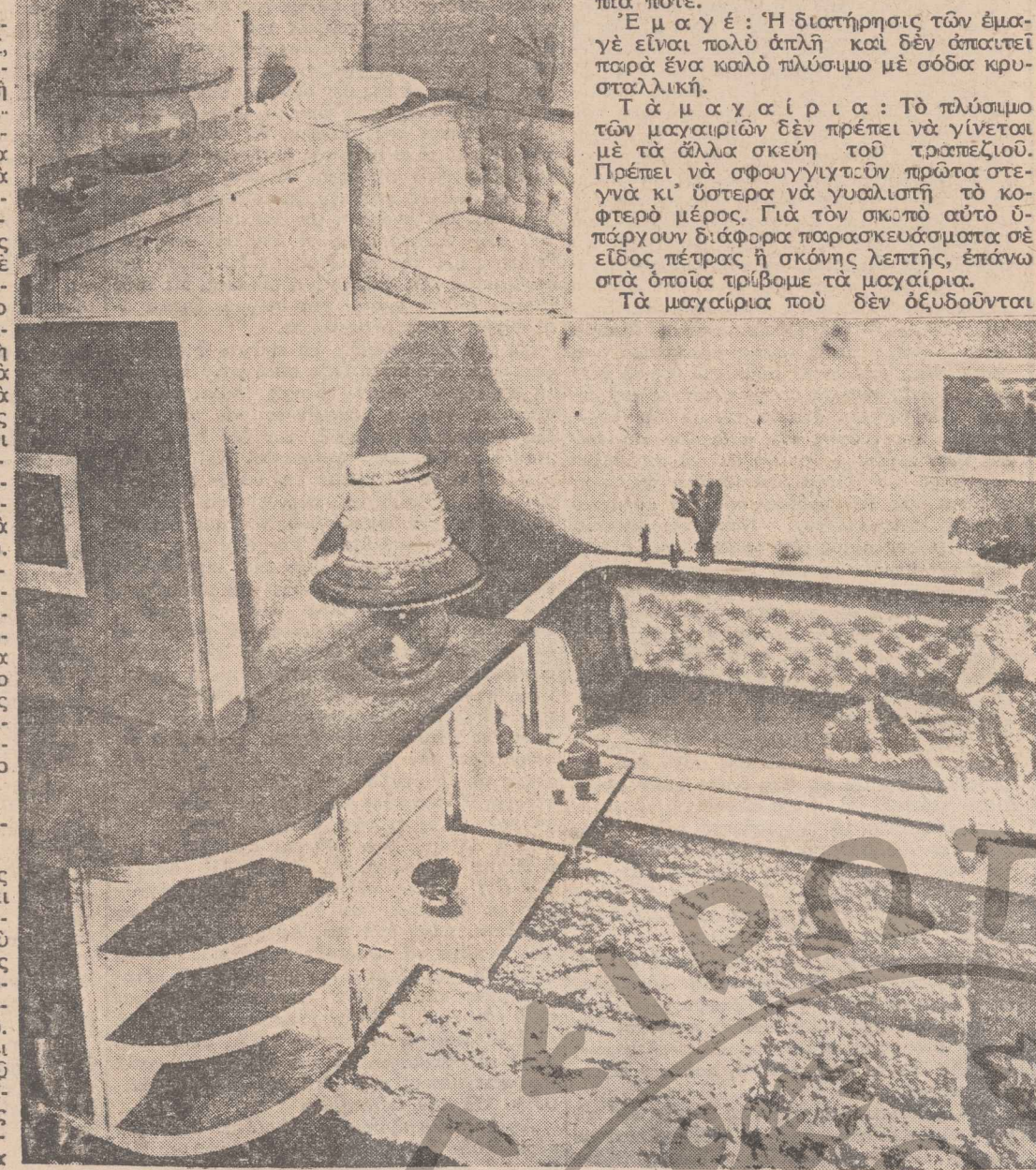
Εσωτερικά οι κατσαρόλες πλένονται με ζεστό νερό και σόδα κρυσταλλική. Εάν σας καούν τροφές και αφήσουν ίχνη, μην ξύσετε την κατσαρόλα, βάλτε μέσα νερό και λίγη σόδα και τοποθετήστε την κατσαρόλα στην φωτιά. Έκεί που φύγει.

Για να μην πίνουν οι κατσαρόλες, τρίψτε τον πάτο με αλάτι, ρίξτε σε λίγο ένα ποτήρι νερό, αφήστε το α-λατόνερο δυό ώρες, κοτόπιν πλύνετε καλά το κατσαρόλι και δεν θα πάσχι πιά ποτέ.

Ε μ α γ ε : Η διατήρησις των έμα- γέ είναι πολύ απλή και δεν απαιτεί παρά ένα καλό πλυσίμο με σόδα κρυσταλλική.

Τ α μ α γ α ρ ι α : Το πλυσίμο των μαγειρείων δεν πρέπει να γίνεται με τα άλλα σκεύη του τραπέζιού. Πρέπει να σφουγγίζονται πρώτα στεγνά κι ύστερα να γυαλιστεί το κοφτερό μέρος. Για τον σκοπό αυτό ο-πάρουν διάφορα παρασκευάσματα σε είδος πέτρας ή σκόνης λεπτής, επάνω στα οποία τρίβετε τα μαγειρεία.

Τα μαγειρεία που δεν ξυδούνται

Μία καλή φωτισμένη γωνία του σπιτιού είναι το πιο ηγιάρστο των πραγμάτων. Και ποιά δεν θέλουμε να καθίσει μ' ένα βιβλίο ή με μια καλή συζήτηση πάλι να αναλάβει η καλή σκέψη. Προσέξτε τη πρακτική και ώραση που είναι το έπιπλο το οποίο συνδυάζει ένα είδος πρωτότυπου έπιπλα με μπάρα. Αναστρέφεται προς τα κάτω τα φύλλα γίνονται ράφια και άκουμπες επάνω το σερβίρ. Επίσης για πιο πρωτότυπο μπορεί ένας ηλεκτρολόγος να κανονίσει έτσι ώστε με το άνοιγμα των φύλλων η ανάσκινη τοποθέτηση μιας λάμπας. Το αποτέλεσμα είναι μαγευτικό. Για διαμορφώσιμη τέτοια έπιπλα.

δεν υπάρχει λόγος να τα περιποιού- μεθα ιδιαίτερος. Πλένονται επλάς με ζεστό νερό και σαπούνι και σφουγγί- ζονται σφιχτά με στεγνή φλοκάτη πε- τσεύα.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

ΤΙ ΕΝΝΟΟΥΜΕ ΛΕΓΟΝΤΑΣ «ΛΑΝΤΣ» ; Σήμερα που οι συνθήκες της ζωής γίνονται όλο και πιο δύσκολες, ιδίως

δεν υπάρχει λόγος να τα περιποιού- μεθα ιδιαίτερος. Πλένονται επλάς με ζεστό νερό και σαπούνι και σφουγγί- ζονται σφιχτά με στεγνή φλοκάτη πε- τσεύα.

Πρός το τέλος ενός τέτοιου μεγάλου «λάντς» προσφέρονται έλαφρά γλυ- κύσματα φρούτα και γλυκό κρασί. Έπίσης δε παγωμένες πορτοκαλά-δες και λεμονάδες.

Κυρία, Θά διατηρήσετε την νεότητά και την χάριν των γραμμών σας, εάν παραγγείλετε μίαν Ζώνην ή ένα Κορσέ και τόν Στή- θόδεσμόν σας εις τό

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΥΛΥΧΡΟΝΗ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

Παραπλεύρως του Κινηματογράφου «ΑΤΤΙΚΟΝ»

...ΔΙΤΣ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΤΙΟΥΜΕΝΩΝ.

«Η δεσποινίς Έλσα, ένα κορίτσι δεκαέξι ε- τών, κέρει ενός διασώμου διακόζου της Βιέννης, φιλοξενείται στο Σάν Μαρτίνο των Αυστριακών Άλπεων από την πλου- σία θεία της Έμμα. Έκεί βρίσκεται και ο ήλικονιμένος έμπορος έργων τέχνης κ. Ντόρσβαλ που από καιρό γυμναστούζει την Έλσα, ενώ αυτή τον αντιμετωπίζει φο- βικά. Ένα βράδι φθάνει από τη Βιέννη μια άπειροσκα έπιστολή από την μητέρα της Έλσας. Αυτή την άνοίγει με ένα καλό προσέχον. Της γράφει ότι ο πα- τέρας της έχει απόλυτη ανάγκη για πα- νάκι να τα ζήσει από τον κ. Ντόρσβαλ. Η Έλσα απορρίπτει χωρίς διαμαρτυ- ρία και κάνει την σχετική πρόταση στον κ. Ντόρσβαλ.

Γιατί λέει «ορίμα»; Δεν θέλει λοιπόν να δώσει τα λεπτά; «Όχι, το λέει έτσι γενικά. Γιατί όμως δεν λέει επιτέλους το ναί; Η το θεωρεί πάλι άποφασισμένο πράμα αυτό; Πώς με κιντάει; Γιατί δεν ξεκαλοιδεί να μιλάει; Α, γιατί οι δύο Ούγγαρες περνούν από μπροστά μας. Τώρα τουλάχιστον έχει πεύ ελπίδα πάλι, έχει κατέβει το πόδι του από τον σκάλο. Η γραδιά του είχε πάρα πολύ χτυπήσει για έναν κύριο στην ηλικία του. Τού την διδάξε τάχα η μαϊτρέσσα του... Τριάντα χιλιάδες φιορίνια! Άλλά που χρησι- μεύουν. Γιατί λοιπόν να μην μιλάει; Ο, είναι χυδαία!

—Κι αν τουλάχιστον μπορούσε κανείς να πιστέψει, άναστη που δεσποινίς Έλσα, ότι το πόνον αυτό θα χρησίμευε πραγματικά σε κάτι! Άλλά σε το λέω εγώ, που είστε έβου- πνο κορίτσι, Έλσα, τί είχε αυτές οι τριάντα χιλιάδες φιορίνια; Μία σταγόνα στον ω- κειανό!

Οέ μω, δεν θέλει να δώσει τα λεπτά. Δεν πρέπει ναύω τόσο προαγμένο ύψος. Αυτή εινε η κρίσημ σιγμή. Τώρα πρέπει να πω κάτι λογικό και άποτελεσματικό.

—Α, όχι, κύριε Ντόρσβαλ, αυτή τη φορά δεν είναι σταγόνα στον ωκεανό. Η δίκη Έμμα, ούτως, δεν άργεί, μην το ξεχνάτε, κύριε Ντόρσβαλ, και εινε, μπορεί να ηη κα- νεί, καθυστέρη από ώρα. Αυτή την έντο- πνοι είχατε και σεις, κύριε Ντόρσβαλ. Κι' ο μπαμπάς έχει κι' άλλες δίκες. Έπειτα, έ- χο κι' εγώ τον σκοπό — αν γελάτε μαζί μου, κύριε Ντόρσβαλ — να μιλήσω σοβαρά στον πατέρα μου. Έμένα μουξεί έμπιστοσύνη. Μπορώ να τού πω ότι αν ύπαρχη κανείς που τον έπρεζέει ειναι εγώ...

Είστε άληθινά, ανθρωπινό, ύπέροχο πλάσμα, δεσποινίς Έλσα.

Η φωνή του έχει πάλι τον παρόενο έ- κεινο τόνο. Μού φέρνει ρίγος όταν η φωνή των ανθρώπων έχει τον τόνο αυτόν. Ούτε και στον Φρεδ δεν μού άρέσει αυτό.

— Ένα ύπεροχο πλάσμα, άληθινά.

Γιατί λέει άληθινά; Αυτό είναι κάπως θεωρητικό.

— Άλλά, άκόμη κι' αν ήθελα να συμμερι-

σθώ την αίσιοδοξία σας... έμα βρεθή κανείς με φράα στον κακό δρόμο...

— Όχι, κύριε Ντόρσβαλ, θά μπορούσαμε να γουήμε απ' τον κακό δρόμο. Άν δεν εί- χα πεποιθήσι στον πατέρα μου, άν δεν ήμην άπολύτως βεβαία ότι αυτές οι τριάντα χιλιά-δες φιορίνια...

Δεν ξέρω τί άλλο μπορώ να πώ άκόμα. Δεν μπορώ όμως ν' άρτίσω και να ήρηανέθοι! Τόν βλέπω να σκέπτεται τώρα. Έτσι δεν ξέρει την διεύθυνση του Φιάλα... Άνοήσιες! Η κατάσταση είναι άναπόφευκτο. Φαίνομαι σαν μία κολασμένη ψυχή. Αυτός στέκεται μπροστά μου, καρφώνει το βλέμμα του στο μέτωπό μου και σιωπάει.

Θά σκηνοθώ τώρα, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω. Δεν μπορώ να δέχομαι να μου φέρονται έτσι. Ο μπαμπάς δεν έχει πιά άλλη διεξόδο παρά να σιωπάει, θά σιω- πώ κι' εγώ. Αυτή η ζωή είναι ντροπή! Το καλύτερο θάταν να πέσο απ' αυτόν τον ψηλό βράχο για να τελειώσουν όλα. Τόσο το χειρότερο για όλους σας. Σπρώχνω.

— Δεσποινίς Έλσα.

— Με συγχωρείτε, κύριε Ντόρσβαλ, αν σας ένοχλήσα στην περίπτωση αυτήν. Καταλαβαί- νο πολύ καλά την άσχημη σας σιτάσι.

Έτσι τελειώνει η ιστορία, φεύγει.

— Σταθήτε, δεσποινίς Έλσα.

Μού λέει να σταθώ; Γιατί να σταθώ; Δί- νει τα λεπτά. Ναι, Σίγουρα. Είναι ύποχρω- μένος. Άλλά δεν καθόμαι πάλι τώρα. Στέκο- μαι όρθια σαν να ήταν να μείνω μόνο για μισό δευτερόλεπτο. Είμαι λίγο πιο ψηλή απ' αυτόν.

— Δεν περιμένετε την άπάντησή μου, Έλ- σα. Μού έδωθε ήδη μια φορά η κόναρμα... με συγχωρείτε. Έλσα, αν σας μιλάω γι' αυτό τώρα... —(Δεν άπορεί να λέη τόσα πολλά «Έλσα» — να θυάω απ' τη δύσκολη θέσι- τον πατέρα σας. Ήταν ένα πόνον άκόμη πιο... γελούον απ' αυτό, και δεν είχα καμμία έλ-πίδα ότι θά το ξαναπαίωνα ποτέ. Δεν θά ή- πηρε καλόν κανέναν λόγος να άρνηθώ, κι' αυτή τη φορά την άρνήθω μου. Κι' όταν μι- λώτα μια νέα σαν εγώ... όταν σεις η ίδια

Έλσα, έχετε πω να με παρακαλέσετε...

Που θέλει να καταλήξει Ο «κρίνος» εκείνος δεν ύπάγει πιά. Η ύπαρξη διασπαστεί! Άλλά πώς με κιντάει!... Ας προσέξω λίγο!

— Λοιπόν, Έλσα, ειναι πρόθυμος να... ο δόκτορ Φιάλα θά έχη μεθαύριο το μεσημέρι τις τριάντα χιλιάδες φιορίνια... ύπό ένα ά- ρον.

Δεν πρέπει να προχωρήση περισσότερο, δεν πρέπει.

— Κύριε Ντόρσβαλ, εγώ, εγώ προσωπικά, σας έγγινωμι ότι ο πατέρας μου θά σας έξο- ρήση το πόνον αυτό μόλις ο Έμμα, ούτως, του πληρώσει την άμοιβή του. Οι Έμμα, ούτως, μερ δεν πληρώσαν άκόμη τίποτα. Ούτε μια προκαταβολή. Η μαμά μου μού γράφει...

Άφήστε τα αυτά, Έλσα, δεν πρέπει να έγνυται κανείς για κανέναν... Ούτε για τον ίδιον τον έαυτόν του.

Τί θέλει λοιπόν; Η φωνή του τρέμει πάλι. Ποτέ κανένας δεν μ' έχει κιντάει έτσι! Υπομνήσμοι που θέλει να καταλήξω. Άλ- λοιμούν του!

Θά έπίστενα ποτέ κι' εγώ ο ίδιος, πριν από μια ώρα μόλις, πώς θά μούχότανε ποτέ στο μυαλό, σε μια τέτοια περίπτωση, να δώ- λω έναν όρο; Κι' όμως το κάνω. Ναι, Έλσα, από κάτω-πάνω έλοι είμαστε άνθρωποι, και δεν φταίω εγώ αν είσαστε τόσο άφαις, Έλ- σα.

Τί θέλει λοιπόν; Τί θέλει;

— Έτσι θά σας ζητούσα το ίδιο πράγμα σήμερα ή αύριο, χωρίς να περιμένετε από μένα ένα έκατομύριο, συγγνώμη, τριάντα χιλιά-δες φιορίνια... Φυσικά όμως, σε άλλες περι- στάσεις δεν θά μού κάνατε τη χάρη να μείνετε τόση ώρα διαταγόμενος μαζί μου.

Α, σε κάποια άλφεινα πολλή ώρα, κύριε Ντόρσβαλ.

Αυτό το ελα πολύ άφαις. Ο Φρεδ θά έμ- νε εύχαριστημένος. Άλλά τί συμβαίνει; Μού πάλνει το χέρι αυτός; Τί έπαθε;

— Δεν ξέρετε λοιπόν από πόσον καιρό, Έλσα;...

Να μ' άφήση το χέρι μου! Νά το, το έλευθέρωσα, δόξα σοι ο Θεός! Όχι τόσο

κοντά, όχι τόσο κοντά.

Δεν μπορεί να έλθε γυναίκα, Έλσα, αν δεν το καταλάβετε. Σας ποθώ... Πρέπει να σας πω περισσότερα;

— Είπατε ήδη πάρα πολλά, κύριε Ντόρ-σβαλ.

Και βρίσκονται ακόμα εκεί, Γιατί λοιπόν; Φεύγω, φεύγω χωρίς να τον χαρήτε...

— Έλσα, Έλσα!

Ναός πάλι κοντά μου.

— Συγχωρήστε με, Έλσα, άπευέθηρα κι' εγώ, άπορώδους όπως και σεις πρώτοτερα με το έκατομύριο. Δεν σας ήπαρε ούτε εγώ τόσα πολλά... δα φανήκανε πώς φοβήθηκα — πρέπει να το πω αυτό με λίγη μου — κι' έ- ρτσι οι μικρότερες φέβουσες θά εινε μια εύά- ριστη έκκλησις για σεις. Σας παρακαλώ λοι- πόν, σταθήτε, Έλσα.

Κ' εγώ στέκομαι πραγματικά. Γιατί λοι- πόν; Νάσαστε τώρα ο ένας άντιμω στον άλ- λον. Δεν άπορείτε άπολύτως να τον γαστο- κίσω; Η μπρος είχε περάσει πιά η κα- τάλληλη στιγμή; Ναι κι' έδω. Άγγλοι που περνούν. Αυτή θά ήταν η κατάλληλη στιγμή. Άκούσις άπορτά τους. Γιατί όμως δεν το κάνω; Είμαι μια φοβιστάρα, έχω κοινωλα- στή, έχω ταπεινότη. Τί θά γυρέη τάχα τούρα άντι για το έκατομύριο; Ένα φιλή- σιος; Σ' αυτό θά μπορούσαμε να συμφωνή- σουμε. Ένα έκατομύριο μπροστά στις τριάν-τα χιλιάδες, εινε όποιος... Άλφεινα μεριές παρ-μοιάσεις εινε πολύ άσπες.

— Αν ποτέ χρειαστήτε ένα έκατομύριο, Έλσα, — δεν θέλω να πω πώς ειναι πλού- σιος άνθρωπος — άλλα τότε θά δοήμ... Γι' αυτή τη φ-ρά, θέλω να ειναι οικονομικότε- ρος, όπως και σεις. Κι' αυτή τη φορά, δεν θέλω τίποτε άλλο, παρά... να σας δο.

Εινε τρελλός; Με βλέπει πολύ καλά και τώρα. Α! Έννοει έτσι!... Γιατί δεν τον χτυπάω στα μούτρα; Τόν παλινάθωπο! Έ- κοινώσας η έλφωσας; Έννοει πώς θέλεις να με έξω γυνή; Υπάρχουν άλλες τέτοιες... Είμαι όμως άλφεινα άφαις, όταν ειναι γυ- μνή...

Γιατί δεν τον χτυπάω στα μούτρα; Τό πρόσωπόν του μού φαίνεται τρελό. Γιατί έχετε πω τόσο κοντά, παλινάθωπο; Δεν θέλω να νοιώθω το γινώτο σου άπάνω στο μάγου-λό μου. Γιατί δεν τον άφινω άπολύτως έ- κει και να πόνω; Τέτα με κιντάει το βλέ-μμα του; Κιντάζομαστε σαν θανάσιμοι έχ- θροί. Θέλω να το πω: Παλινάθωπο! Νά δεν μπορώ. Η τάχα δεν θέλω.

— Με κιντάεστε, Έλσα, σαν νάμια τρελ- λός. Έτσι νάμια λιγάκι, γιατί σκαρπίζετε γύρω σας μια γοητεία, Έλσα, χωρίς έσας να το καταλαβαίνετε. Πρέπει να νοιώσετε, Έλσα, ότι η παρακλήσις μου δεν εινε προσ- βολή για σας. Έκεί παρσώδους, αν και θά μπορούσατε να το παρεξηγήσετε αυτό και να το πάρετε για ένοχισμό. Δεν είμαι όμως έν- διστής. Είμαι άπολύτως ένας άνθρωπος που έχει διαδοχή πολλά πράματα απ' την πείρα, και ένα απ' αυτά εινε ότι κάθε πρά-μα στον κόσμο έχει την ταή του, και ότι έ- κεινος που χαρίζει τα λεπτά του, εγώ θά μπορούσα να πάρη πίσω την άξία τους, εινε βλάκας με δικήμια.

Να μ' άφήση το χέρι μου! Νά το, το έλευθέρωσα, δόξα σοι ο Θεός! Όχι τόσο

κοντά, όχι τόσο κοντά.

Δεν μπορεί να έλθε γυναίκα, Έλσα, αν δεν το καταλάβετε. Σας ποθώ... Πρέπει να σας πω περισσότερα;

— Είπατε ήδη πάρα πολλά, κύριε Ντόρ-σβαλ.

Και βρίσκονται ακόμα εκεί, Γιατί λοιπόν; Φεύγω, φεύγω χωρίς να τον χαρήτε...

— Έλσα, Έλσα!

Ναός πάλι κοντά μου.

— Συγχωρήστε με, Έλσα, άπευέθηρα κι' εγώ, άπορώδους όπως και σεις πρώτοτερα με το έκατομύριο. Δεν σας ήπαρε ούτε εγώ τόσα πολλά... δα φανήκανε πώς φοβήθηκα — πρέπει να το πω αυτό με λίγη μου — κι' έ- ρτσι οι μικρότερες φέβουσες θά εινε μια εύά- ριστη έκκλησις για σεις. Σας παρακαλώ λοι- πόν, σταθήτε, Έλσα.

Κ' εγώ στέκομαι πραγματικά. Γιατί λοι- πόν; Νάσαστε τώρα ο ένας άντιμω στον άλ- λον. Δεν άπορείτε άπολύτως να τον γαστο- κίσω; Η μπρος είχε περάσει πιά η κα- τάλληλη στιγμή; Ναι κι' έδω. Άγγλοι που περνούν. Αυτή θά ήταν η κατάλληλη στιγμή. Άκούσις άπορτά τους. Γιατί όμως δεν το κάνω; Είμαι μια φοβιστάρα, έχω κοινωλα- στή, έχω ταπεινότη. Τί θά γυρέη τάχα τούρα άντι για το έκατομύριο; Ένα φιλή- σιος; Σ' αυτό θά μπορούσαμε να συμφωνή- σουμε. Ένα έκατομύριο μπροστά στις τριάν-τα χιλιάδες, εινε όποιος... Άλφεινα μεριές παρ-μοιάσεις εινε πολύ άσπες.

— Αν ποτέ χρειαστήτε ένα έκατομύριο, Έλσα, — δεν θέλω να πω πώς ειναι πλού- σιος άνθρωπος — άλλα τότε θά δοήμ... Γι' αυτή τη φ-ρά, θέλω να ειναι οικονομικότε- ρος, όπως και σεις. Κι' αυτή τη φορά, δεν θέλω τίποτε άλλο, παρά... να σας δο.

Εινε τρελλός; Με βλέπει πολύ καλά και τώρα. Α! Έννοει έτσι!... Γιατί δεν τον χτυπάω στα μούτρα; Τόν παλινάθωπο! Έ- κοινώσας η έλφωσας; Έννοει πώς θέλεις να με έξω γυνή; Υπάρχουν άλλες τέτοιες... Είμαι όμως άλφεινα άφαις, όταν ειναι γυ- μνή...

Γιατί δεν τον χτυπάω στα μούτρα; Τό πρόσωπόν του μού φαίνεται τρελό. Γιατί έχετε πω τόσο κοντά, παλινάθωπο; Δεν θέλω να νοιώθω το γινώτο σου άπάνω στο μάγου-λό μου. Γιατί δεν τον άφινω άπολύτως έ- κει και να πόνω; Τέτα με κιντάει το βλέ-μμα του; Κιντάζομαστε σαν θανάσιμοι έχ- θροί. Θέλω να το πω: Παλινάθωπο! Νά δεν μπορώ. Η τάχα δεν θέλω.

— Με κιντάεστε, Έλσα, σαν νάμια τρελ- λός. Έτσι νάμια λιγάκι, γιατί σκαρπίζετε γύρω σας μια γοητεία, Έλσα, χωρίς έσας να το καταλαβαίνετε. Πρέπει να νοιώσετε, Έλσα, ότι η παρακλήσις μου δεν εινε προσ- βολή για σας. Έκεί παρσώδους, αν και θά μπορούσατε να το παρεξηγήσετε αυτό και να το πάρετε για ένοχισμό. Δεν είμαι όμως έν- διστής. Είμαι άπολύτως ένας άνθρωπος που έχει διαδοχή πολλά πράματα απ' την πείρα, και ένα απ' αυτά εινε ότι κάθε πρά-μα στον κόσμο έχει την ταή του, και ότι έ- κεινος που χαρίζει τα λεπτά του, εγώ θά μπορούσα να πάρη πίσω την άξία τους, εινε βλάκας με δικήμια.

Να μ' άφήση το χέρι μου! Νά το, το έλευθέρωσα, δόξα σοι ο Θεός! Όχι τόσο

κοντά, όχι τόσο κοντά.

Δεν μπορεί να έλθε γυναίκα, Έλσα, αν δεν το καταλάβετε. Σας ποθώ... Πρέπει να σας πω περισσότερα;

— Είπατε ήδη πάρα πολλά, κύριε Ντόρ-σβαλ.

Και βρίσκονται ακόμα εκεί, Γιατί λοιπόν; Φεύγω, φεύγω χωρίς να τον χαρήτε...

— Έλσα, Έλσα!

Ναός πάλι κοντά μου.

— Συγχωρήστε με, Έλσα, άπευέθηρα κι' εγώ, άπορώδους όπως και σεις πρώτοτερα με το έκατομύριο. Δεν σας ήπαρε ούτε εγώ τόσα πολλά... δα φανήκανε πώς φοβήθηκα — πρέπει να το πω αυτό με λίγη μου — κι' έ- ρτσι οι μικρότερες φέβουσες θά εινε μια εύά- ριστη έκκλησις για σεις. Σας παρακαλώ λοι- πόν, σταθήτε, Έλσα.

Κ' εγώ στέκομαι πραγματικά. Γιατί λοι- πόν; Νάσαστε τώρα ο ένας άντιμω στον άλ- λον. Δεν άπορείτε άπολύτως να τον γαστο- κίσω; Η μπρος είχε περάσει πιά η κα- τάλληλη στιγμή; Ναι κι' έδω. Άγγλοι που περνούν. Αυτή θά ήταν η κατάλληλη στιγμή. Άκούσις άπορτά τους. Γιατί όμως δεν το κάνω; Είμαι μια φοβιστάρα, έχω κοινωλα- στή, έχω ταπεινότη. Τί θά γυρέη τάχα τούρα άντι για το έκατομύριο; Ένα φιλή- σιος; Σ' αυτό θά μπορούσαμε να συμφωνή- σουμε. Ένα έκατομύριο μπροστά στις τριάν-τα χιλιάδες, εινε όποιος... Άλφεινα μεριές παρ-μοιάσεις εινε πολύ άσπες.

— Αν ποτέ χρειαστήτε ένα έκατομύριο, Έλσα, — δεν θέλω να πω πώς ειναι πλού- σιος άνθρωπος — άλλα τότε θά δοήμ... Γι' αυτή τη φ-ρά, θέλω να ειναι οικονομικότε- ρος, όπως και σεις. Κι' αυτή τη φορά, δεν θέλω τίποτε άλλο, παρά... να σας δο.

Εινε τρελλός; Με βλέπει πολύ καλά και τώρα. Α! Έννοει έτσι!... Γιατί δεν τον χτυπάω στα μούτρα; Τόν παλινάθωπο! Έ- κοινώσας η έλφωσας; Έννοει πώς θέλεις να με έξω γυνή; Υπάρχουν άλλες τέτοιες... Είμαι όμως άλφεινα άφαις, όταν ειναι γυ- μνή...

Γιατί δεν τον χτυπάω στα μούτρα; Τό πρόσωπόν του μού φαίνεται τρελό. Γιατί έχετε πω τόσο κοντά, παλινάθωπο; Δεν θέλω να νοιώθω το γινώτο σου άπάνω στο μάγου-λό μου. Γιατί δεν τον άφινω άπολύτως έ- κει και να πόνω; Τέτα με κιντάει το βλέ-μμα του; Κιντάζομαστε σαν θανάσιμοι έχ- θροί. Θέλω να το πω: Παλινάθωπο! Νά δεν μπορώ. Η τάχα δεν θέλω.

— Με κιντάεστε, Έλσα, σαν νάμια τρελ- λός. Έτσι νάμια λιγάκι, γιατί σκαρπίζετε γύρω σας μια γοητεία, Έλσα, χωρίς έσας να το καταλαβαίνετε. Πρέπει να νοιώσετε, Έλσα, ότι η παρακλήσις μου δεν εινε προσ- βολή για σας. Έκεί παρσώδους, αν και θά μπορούσατε να το παρεξηγήσετε αυτό και να το πάρετε για ένοχισμό. Δεν είμαι όμως έν- διστής. Είμαι άπολύτως ένας άνθρωπος που έχει διαδοχή πολλά πράματα απ' την πείρα, και ένα απ' αυτά εινε ότι κάθε πρά-μα στον κόσμο έχει την ταή του, και ότι έ- κεινος που χαρίζει τα λεπτά του, εγώ θά μπορούσα να πάρη πίσω την άξία τους, εινε βλάκας με δικήμια.

Να μ' άφήση το χέρι μου! Νά το, το έλευθέρωσα, δόξα σοι ο Θεός! Όχι τόσο

κοντά, όχι τόσο κοντά.

Δεν μπορεί να έλθε γυναίκα, Έλσα, αν δεν το καταλάβετε. Σας ποθώ... Πρέπει να σας πω περισσότερα;

— Είπατε ήδη πάρα πολλά, κύριε Ντόρ-σβαλ.

Και βρίσκονται ακόμα εκεί, Γιατί λοιπόν; Φεύγω, φεύγω χωρίς να τον χαρήτε...

— Έλσα, Έλσα!

Ναός πάλι κοντά μου.

— Συγχωρήστε με, Έλσα, άπευέθηρα κι' εγώ, άπορώδους όπως και σεις πρώτοτερα με το έκατομύριο. Δεν σας ήπαρε ούτε εγώ τόσα πολλά... δα φανήκανε πώς φοβή

29

Ευδοθηματινή Σταχυογραφία

Αγαπητοί μου αναγνώστες και αναγνώστριες, σας εύχομαι ευτυχισμένο τον καινούριο χρόνο 1937...

«Αλλά χαρούμενοι γλυκιάς ελπίδες...
Νάσαι του βίου σου οι φροντίδες...»
Ο νέος χρόνος μας έρχεται μελαγχολικός, σκεπασμένος με γκριζά δέματα... Ο Άν Βασίλειος μας καταφθίνει μέσα σε μια άμμο-σφαίρα χαρούμενη... ελπίση...
Ας εύχουμε όλες οι αναγνώστριες της «Ευδοθηματινής» Αλληλογραφίας να δούν την ευτυχία που γυροφέρνει και από τον 1937, ότι την 1-πόλη, που είναι «αποκαταστασιακή» θνεί-σος, αλλά τη σχετική... που είναι προσηύχ-σε όλες μας και που μπορούμε ν' αποζητού-με με λίγη καλή θέληση...

Και τώρα πάντως στις αγαπητές αναγνώ-στριες:

Στην Ξένην Γ. Μ' έρωτας τι σημαίνει η λέξη «Ευδοθηματινή». Αναφανισμένη είναι ά-δυνα... Δεν φανταζόμουν να υπακούω σε τό-σο σθένος... Αν όμως έχετε άδυνα, κα-λόν είναι ν' απευθυνθείτε σ' ένα γιατρό... ελ-πίδα... που θα σας καθοδηγήσει να νί-κατε... Όσο για το δεύτερο σας ερώτημα: αν θα μπορούσατε να στέλνατε στη «Ευδοθη-ματινή» κάποιο λογοτεχνικό διηγηματάκι να δη-μοσιεύσει, σας άσπασα πόσο αν το έγραψα-τε διηγηματικό που περιόχοντο, θα δημοσιεύ-σομαι... Στέλνετε το πάντως, αγαπητή φί-λε. Μ' ερωτάτε αν το υπογράψετε με τ' όνομά- σας ή με ψευδώνυμο που θα διαλέξατε για την περίπτωση. Αυτό εξαρτάται αποκλειστικά από σας... Αν προτιμάτε κάποιο ψευδώνυ-μο, τότε φυσικά, πρέπει να υπογράψετε μ' αυτό... τα χειρόγραφα σας.

Ελεήνη Δημ. — Κέρκυρα. Μου λένε πως παρακολουθείτε με μεγάλο ενδιαφέ-ρον, τα άρθρα του κ. Γουβίλλη για τις «Ελ-ληνικές πεποιθήσεις...» και θα θέλατε να δι-αβάσετε τα έργα τους... Δεν έχετε παρά να απευθυνθείτε στα βιβλιοπωλεία, ίσως και της Κερκύρας, άσφαλώς όμως στα βιβλιο-πωλεία των Αθηνών. Σας συνιστώ θερμά να διηγηματάκι της Κλεαρέτης Μαλάμω «Ευ-δοθηματινή ψυχή», (δραβείο Ακαδημίας) που είναι θαυμάσιο και ψυχολογικό... (Τις θανάς στο Λόγγον) της Μανουέλλας Παπα-νική της Πατινέρας Σπυριδίου (δραβείο Ακα-δημίας). Μου λένε πως θα μου γράψετε τις έννοιές σας και με παρακαλείτε να τις αναφέρω στη στήλη μου. Θα το κάνω με μεγάλη ευχαρίστηση...

Σοφία Βλαχάκου-Γού. Λίμ-νην Εύβοιας. «Ελάτε το γράμμα σας. Πολύ σύντομα θα σας στείλω τον έσο-ταμένο κανονισμό του Σπυριδίου του Κορ-νιού, του οποίου η έκτασή μου διαβάσα-τε στη «Ευδοθηματινή» σας υποφέρετε, όπως μου λένε... Η μηνιαία πληρωμή των κοριτσιών για στέγη, τροφή, λατρεία περιβάλλει, είναι 850 δραχ. Τα κορίτσια που έχουν το επιδό-μα του Υπουργείου της Παιδείας, πρέπει να το συμπληρώνουν με 100 ή 200 δραχ. το μήνα. Τώρα όμως τελειώνει το σχολικό έ-τος, και το αλφειό του Κορνιού είναι ελ-πευτικό. Στέλνετε μας τα πιστοποιητικά της χώρας σας... να πάω σιγά για τον έρ-χόμενο χρόνο. Εγγραφέας για την εμπιστο-σύνη σας και τα καλά σας λόγια που με ενθαρρύνουν.

Π. Κ. Θεσσαλονίκη. «Έχετε πολύ ταλέντο. Τα διηγηματάκια σας όμως θέ-λουν γρήγορα και δοκιμαία άρεστος. Σας τα επιστρέφω με το χειρόγραφο. Η ζωή μας μένεται είναι πολύ καλή... αν και λί-

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΕΣ

Υ Λ Ι Κ Α
1 ένα άλειτρο
1/2 ένα γάλα
8 αυγά
75 δράμας βούτυρο
10 δράμας μαγιό μύρας
75 δράμας ζάχαρη
φλούδα λεμονιού.

Εν τέρλεσις

Θέτουμε σε μισή λεκάνη τη μαγιό της κούρας και περί τα 40 δράμας γάλα χλα-ρό καθώς και λίγο αλάτι (2 πρέζες). Ανα-λύουμε τη μαγιό και προσθέτουμε τόσο αλεύ-ρι όσο χρειάζεται για να γίνει ζύμη μάλα-ρη σαν κορυμνί. Βάζουμε τη ζύμη σε ζε-στό μένος όσων άνδρων.

Κατόπιν βάζουμε σε μεγάλη λεκάνη το έλ-λειτρο, κάνουμε λάσπη από μέλι και σπεί-ζουμε τα αυγά, λιώνουμε και βάζουμε το βούτυρο, τη φλούδα λεμονιού, το άλλο γά-λα πάντα χλαρό, καθώς και τη ζάχαρη και τέλος τη μαγιό.

Τα δουλεύουμε με το χέρι καλώς μέσα στο λάσπη του αλευριού και κατόπιν ανακατεύ-ουμε λίγο λίγο το αλεύρι προσθέτοντας μί-ση σπολιάζον.

Αν η ζύμη γίνει πολύ σφιχτή βάζουμε α-κόμη λίγο γάλα ή ένα αυγό.

Τη ζύμη δουλεύουμε καλώς επί ένα τέταρ-το της ώρας. Βάζουμε αμέσως σε παρή ή μεγάλη φόρμα αλευρώμενη καλώς με βούτυρο και αλευρώμενη κάνοντας γυροτόμους με κομμάτια απ' τη ζύμη που τα πλάθουμε σε αλευρώμενο σανίδι σε διάφορα σχήματα. Α-λειφούμε απ' επάνω με λίγο λιωμένο βού-τυρο και τη βάζουμε σε ζεστό μένος έως 5-6 πρέζες. Σπάζουμε ένα αυγό, το άνακα-τεύουμε με μια κουταλιά σούπας ζάχαρη και αλευρώμενη τη πηχτή, αχνίζουμε έποσης λί-γη γονδοκομμένη ζάχαρη και γονδοκομμένη μιντάλια. Ψήνουμε σε φούνο μέτριο στην άρχη και δυνατότερο κατόπιν για να ροδω-κοποιησθή. Βάζουμε τη ζύμη σε ζε-στό μένος όσων άνδρων.

ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Υ Λ Ι Κ Α :
1 ένα άλειτρο
150 δράμας βούτυρο κοινό
150 » γάλα
150 » ζάχαρη ψιλή
200 » προζύμι ψυμολό
4 αυγά
5 — 6 δράμας μαστίχα σπονή
7 — 8 » αλάτι

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ

Μια μέρα την όρθρη μόνη της και της μήτρας.
Η Υβόννη δεν ήταν άδυνα σε ηλικία για ν' αγαπήσει, την εποχή που επισκεπτότανε με την μητέρα της, κάθε Κυριακή, την οικο-γένειαν Ντιβελάν.

Ηταν ένα ελπίδι κορίτσι μόλις δέκα έτη χρονών με όμορφα ξανθά σγουρά μαλλιά, και μαύρα μάτια, με διαμάντινα σκουλαρί-κια.

Η οικογένεια Ντιβελάν είχε δύο γιουδιά και μια κόρη, που την λέγανε Μαριόλα, ή όπια ήταν και συμπαθέστερη της Υβόννης στο σχολείο. Τα δύο άδέρφια, ο Άλβερτος και ο Γιώργος, γάμπαζαν φίλοι της Υβόν-νης, αφού αυτή ήταν φιλικότερη της άδελφής των. Και κάθε Κυριακή τα τέσσερα παιδιά, περπατούσαν στο δάσος με τους γονείς των, και κάναν έλκόμενες στα δουνά, ζούσαν άναμμένα.

Οι καλώςουσες γειτονισσές διέδιδαν πως η Υβόννη είχε έρωτημένη με τους ά-δελφους Ντιβελάν! Άμα τούταζε η Υβόν-νη είχε γελώντας: «Εί ποιος έβρε; Καί ποιος μπορούσε να το έβρει παραμυθιώς, ά-φου κι' αυτή η ίδια δεν το ήξερε; Μά όταν το έμαθε κι' η μητέρα της, την ούρπησε: — Υβόννη, ήθελα πολύ να μάθω τι ιδέα-ν έχεις για τον Άλβερτο...»

Μαμά μου, σκέπτομαι πως έχει ένα το παραμυθιατό του άδελφού του Γιώργου.

Αυτή είχε και η δική μου γνώμη, κόρη μου... Άν και ο Γιώργος είχε ο παραμυθια-τός, ο Άλβερτος δεν είχε αλλιώτικον συμ-παθές σ' όλους μας... Μά νομίζεις πως ό-ντως, όπως τον μεγαλύνει για μοντέλο και να αυτό συμπαθείς περισσότερο τον Γιώργο.

Όχι, διόλου, απάντησε η Υβόννη. Ο Άλβερτος είναι καλός ο άδελφός του, ο κα-λύτερος φίλος μου.

Υστερα απ' αυτά αν έρωτησε να προ-τιμήσεις ένα απ' τους δύο, ποιόν θα διάλε-γες;

Η νέα κομψίση μια στιγμή και είπε σιγά:

Μαμά μου, δεν θα μπορούσα... όχι, δ-εν θα μπορούσα να διαλέξω... Δεν θέ-λω να χάσω ένα φίλο για να κερδίσω ένα σύντροφο. Έκείνον που δεν θα προτιμούσα θα τον αγαπούσα ύστερα περισσότερο!

Λοιπόν, δεν θέλεις τον Γιώργο, ούτε τον Άλβερτο;

Όχι.

Τότε το καλύτερο, αγαπητή μου Υ-βόννη, γιατί αρθρώνει μπρος απάντησε-ς ένα απ' τους δύο και τότε θα χαλούσε τα σκεδά σου.

Αί! ελεην ή νέα, άνηχη και περιε-ργη, ήθελε να τα μάθω αυτά τα σκεδά.

Ηρθάν απ' ένα πλοίο στο οποίο και ρό-λοι δεν άδυνασε να παντρευτείς μ' ένα νέο καθώς πρέπει. Θα μπής σ' ένα σπίτι διακε-κωμένο και θα ζήσης εύτυχτα.

Αν ήθελε να παντρευτεί! φώναζε η Υβόννη κλαίγοντας και άρνιότανε μόνη τη μητέρα της. Έπρεπε δε άμέσως και κλειστή-ρη στην καμάρα της. Αυτή η είδησις του συνουσιού είχε πέσει σαν κεραυνός μέσα στην ψυχή της. Ρουτούσε τον εαυτό της με άνοιξη! Γιατί ο γάμος μ' άλλον άνθρωπο, εκτός του Άλβερτου και του Γιώργου, με-νταν κακή μορφή; Είναι έρωτημένη. Και ποιά άδυνα; Τον Άλβερτο; Όχι! Κοιμή-αίλο λοιπόν τον Γιώργο, όχι! Ποιά ά-φου τοις δύο τότε; Κανένα! Το είδωλό της ή-σαν και οι δύο μαζί. Αποτελούσαν ένομο-νιο το ιδεώδες της άγάπης, της νεότητος, της έμψυχας, του άόρατος. Η ζωή που ζούσε κοινά τους, ήταν άτελής σαν έλειπε ο ένας; και άναπαυτής σαν άπουσίαζε ο άλ-λος.

Από τους νέους όμως ποιος ήταν εκείνος που την αγαπούσε περισσότερο; Τα δύο άδέρφια δεν ήξεραν ο ένας τον άλλο. Ήσαν εύγαρισμένοι απ' το χαμόγε-λο της νέας ποτάν γι' αυτούς η κοινή λα-τρεία τους.

Ένα βράδυ ο Γιώργος έπεσαν απ' τ' αλ-γό του και τον φέρανε σπίτι του καματω-μένο, νεκρό!

Η γεία της Υβόννης κλονίστηκε έξω-φρα όταν έμαθε τον θάνατον του Γιώργου. Άρχισε ν' άδυνατεί και να χλωμαίνει ο-γά-σιν. Το δέλεμα της πήρε μια έκπληκτι-κή προσήλωση και το στόμα της χαμογέλυ-σε πάντοτε, με άνηχημένη και μικρά. Θάλε-ρη κανείς πως περιμένει το θάνατο.

Άμα ο Άλβερτος άρχισε να την ξαναπλή-σσει, ή νέα ανέλαβε λιγάκι. Ο νέος βί-σοντας πως ή συναναστροφή του της έκανε καλό, δεν άφανε εύνοια της κοινής της ιδέ-ας, και συνόδεψε πάντοτε την άδελφή του στο σπίτι της.

Κι' ο ίδιος ήταν καταβεβλημένος απ' τον θάνατον του άδελφού του, με βλέποντας την λυπηρή κατάστασι της νέας, πονούσε μέσα του και σκεφτόταν: Άγαπούσε πολύ τον ά-δελφό μου! Από πόσους συντοίς προς τον μακαρίτη, ήταν πάντοτε έμφαντικώς μαζί της.

Τέλος αποφάσισε να της μιλήσει και αιά μέρα βόσκοντας την μοναχία της είπε:

Υβόννη, σάς αγαπώ! Μη συλλογίζε-σαι τους περσμένους, γιατί ή έλπίση της ζω-ής σου είναι η δική μου. Η νύχτα δεν θα σε-σας ποτέ. Το γήρας δεν γυρίζει πια. Το γήρας έχει μακρό κι' έτοιμο καρπό να παρακαλώ τον άγα-πό και να κλαίει. Σ' αγαπώ, θέλεις ν' α-ποκτή-σεις λιγάκι και συ, θέλεις να παντρευτεί-σαι;

Η Υβόννη δέχτηκε την πρότασι του Άλ-βερτου και φέρεσε το δαχτυλίδι του άρα-δόνος. Μια μέρα έβρανα που έδωσε ραντε-βού στο σταυρό του μακαρίτη του άδελφού του. Θέλησε να κινή μια τελευταία έπιση-ρη σ' εκείνον, που της πήγε ένα μέρος της καρδιάς της!

Την άλλη μέρα άναμύνασε στο νεκρο-τάφιο. Γονάτισε μαζί πάλιν στην πλάνα του τάφου του Γιώργου κι' άρχισε να κλαίει.

Έμπρός! Υβόννη, ελεην ο Άλβερτος στην άραδονιστική του με θάρρος, πάμε, πρέπει να ζήσουμε.

Έκείνη άνεθηκε πάλιν στον τάφο για να κινή ένα τρανατάφιο από μια τρανα-φύλλα, γύρισε έπειτα, έπιασε με τα δύο της χέρια το κεφάλι του Άλβερτου, τον φί-λησε στο μέτωπο και ξανάχισε να κλαίει.

Κιότι, είχε στο νέν.

Της τρανατάφιας τα κλονά γέροντα κάποιον άνθρωπο και τα τρανατάφια δεν είχαν κοινή χάρι.

Η Υβόννη πήρε τον Άλβερτο απ' το χέ-ρι και κάνατε τον γύρο του τάφου.

Νά έκεινο που μαρμαίει και έρραίνει την τρανατάφια, στο έλπε και το δέλε-ξε τις μύτες όλες της τρανατάφιας ποτάν έβω απ' τη γη! Η τροφή που δέχεται το φυτό δεν είχε άρεση και θα έραβη!

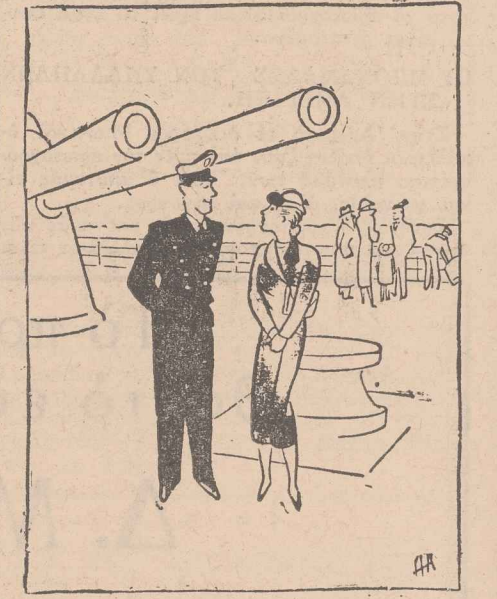
Ό! Υβόννη! φώναζε ο νέος άπελα-σμένος, δεν πιστεύεις λοιπόν πως σ' αγαπά τόσο, σαν νάχα δύο καρδιάς.

Αυτό θα το μάθω αν δεν πεθάνω, ά-νήγησέ μου.

Και ποιοτή γίνη ο γάμος της Υβόννης πάλιν. Την άβρανα, όπως ζήρησε, πάλιν στον τάφο του Γιώργου. Και άφθονο το χόμα σκέπασε πλέον όλες τις όλες της τρανα-φύλλιας...

F. LAFARGUE

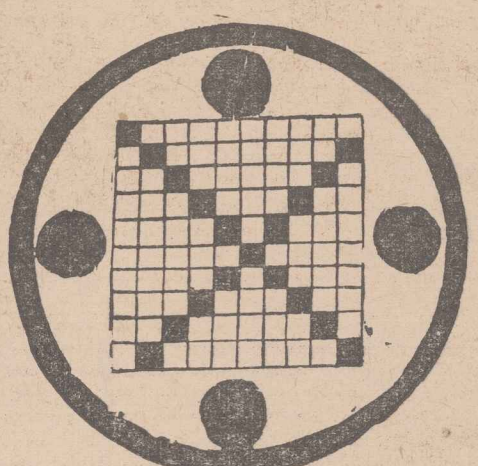
ΤΙ ΤΑ ΕΙΧΕ ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ

—Και τολμάς να ισχυρίζεσαι ότι με ά-γαπάς, τη στιγμή που σε καμιά έπέτειο τον γενεθλίον μου δεν έρριξες ούτε μια κανονία;

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 9

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣΣ :

1. Άρχατος φιλόσοφος. 2. Ο κατοικούν στα βέρ. 3. Σύνδεσμος. 4. Ερμηνεία στη θέαση. 5. Ομοσπονδία (πληγ). 6. Έκπαιδευση (άρα). 7. Δύο γράμματα της λέξεως «Ρωσ». 8. Τέσ-σερα γράμματα της λέξεως «Συζητά». 9. Πρό-σφατος γράμματα της λέξεως «Λουτά». 12. Τέσσερα γράμματα της λέξεως «Λουτά». 13. Τρία γράμματα της λέξεως «Λουτά». 14. Τρία γράμματα της λέξεως «Λουτά». 15. Πέντε γράμματα της λέξεως «Λουτά». 16. Δύο γράμματα της λέξεως «Λουτά». 17. Άνευνητα άναγρ. (άρα). 18. Πέντε της Σαρ. Έλλάδας. 19. Ιστορική προσδοκία πληρών των Αθηνών (θηλ.).

ΚΛΕΙΣΤΕΣ :

1. Ιστορική προσδοκία Σπάρτης. 2. Συνήθεια (δοσιπλη). 3. Δύο γράμματα της λέξεως «Σο-φός». 4. Ομοσπονδία (θηλ.). 5. Ρήμα (προσ.). 6. Σύνδεσμος. 7. Μουσικός φθόγγος. 8. Τέσσερα γράμματα της λέξεως «Καλλιμαία». 9. Σύνδεσμος (αίτιολ.). 10. Ερμηνεία παντός (θηλ.). 11. Τό έχουν καταπεποιημένοι α' Έκπαιδευση. 12. Έάν τεθή ένα Β επί κεφαλής της λέξεως «Λουτά» θένει τρεις όμοιους (γεν.). 13. Τρία γράμματα της λέ-ξεως «Πάνω». 14. Έάν τεθή ένα Β επί κεφα-λής γίνεται λέξις. 15. Τρία γράμματα της λέ-ξεως «Τραπέζι». 16. Άνευνητα άναγρ. τα δύο γράμματα γίνονται έπικετική τροφή (πληγ). 17. Δύο γράμματα της λέξεως «Τής». 18. Ζώνη της ατάς οι τυφλοί (οδ. πληγ). 19. Άρχατος Ο-λομπερτίνος άναγρ.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΑΡΙΘ. 7

	3	30	10
10		10	70
	70	3	2
1	10	4	
	20	10	60
70	5	8	
10		8	1

Έπερχία Πελισπον-νίου
Έκκετος
Άρχατος ρήτωρ
Κόρινθος όνομα θηρ.
Πέλαγος
Όμορπον πρόσω-πο
Πόλις Μακεδονίας

Αντικαταστήσατε τους αριθμούς με αντίστοι-χα γράμματα του Άλφαβήτου. Συμπληρώσατε τα κενά τετραγώνια με ανάλογα γράμματα όπως όποτε ν' άποτελεσθή ή άναγνωρίσιμη λέξις προς την έναντι λόγον.

Τα γράμματα της πρώτης καθεύου άποτελούν όνομα έλληνογενούς πωλλόλογου.

ΛΥΣΙΣ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ
Οι δημοσιευθέντες εις το προηγούμενον φύλ-λον μας αναγρ. άναγρ. άποτελούν τα εξής γράμ-μα:

Α) ΧΡΟΝΟΙ ΦΕΛΙΟΥ
Β) ΠΑΝ ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ
Γ) ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑ ΚΙΝΕΙ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΩΜΑΤΑ

Συμβουλευθείτε το ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ του Φαρμακείου μας διὰ τὰ ΔΩΡΑ ΣΑΣ — ΑΡΩΜΑΤΑ
1 φιάλιον ΚΙΟΥ — ΝΟΥΚ (Κιού Νούκ)
1 » ETERNEL PRINTEMPS
1 φιάλη Luxe Κολώνια «ATHENIA»
όπερ τὰ 30 άλλα διάφορα είδη PARFUMS και LOTIONS κάθε γούστου και τιμής
Όλα τὰ άρώματα των γνωστών Οίκων Houbigan, Guerlain, Coty κλπ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΙΑ

ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Εύθουμες Ίστορίες

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ :

Ο πρόεδρος.—Πρόσθετε άλλη φορά να μη σέ-ξαναβώ έβω.
Ο κατηγορούμενος.— Αιότι, κύριε πρόεδρε, να το πήρε στους... άπομνήμονες !

Ο γνωστός φιλόσοφος Χ. προς τον φίλο του :
—Μ' έπιασε λέξις, λέξε πως... όταν τρο-μάξω έαχνα σου κλέβεται... Κάμε με να τρο-μάξω !
—Εύχαριστώ. Άδω μοι χίλια φράγκα δα-νεκά !
—Εύχαριστώ ! Μού πέρασε !

ΜΕΤΑΞΥ ΖΗΤΙΑΝΩΝ :

—Λοιπόν, την πάντρεψες την κόρη σου ; Και τι πρόβα έβουσε στο γάμο;
—Νά, το σπουδαιότερο που σκεφάμην και ζη-τίσθησα. Είναι το καλλίτερο πέλαμα της πλέως.

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ :

—Έχεις ταίφια ;
—Όχι, δεν άγοράζω ποιά !
—Έτσι ;
—Γιὰ ν' άναγκάσω... να κόψω το καπνισμό !

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ :

Ένας κύριος.—Χάες τη νύχτα, κύριε άστυνό-μο, μπήκα στο σπίτι μου άρρωστος και άποσά-νω το πάλιν της κόρης μου.
Ο άστυνόμος.—Και δεν κλέφτηκε τίποτα ;
Ο κύριος.—Όχι... Καταστρέφω μόνο το πάλιν.

Ο άστυνόμος.—Τότε... κάποιος γειτονός σας το έκαμε !

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ :

Ο πρόεδρος.—Είναι άλήθεια σσι εχθρότητες αμύν τον άνημπο τόσο βάρυτα ;
Ο κατηγορούμενος.—Η άλήθεια είναι ότι μ' έφερε στο πάλιν όδοντιού θέο, γιατί είναι ένας ήλιος.

Ο πρόεδρος (θυμωμένος).—Πρόσθετε καλώς ! Και οι ήλιος είναι άνημπος όπως όο κι' έγω !

Ο έρευνήτης.—Στο τελευταίο έρευνήτηκό ταξείδι μου είχα πάλι μια τραγική περιπέτεια. Κοιμήθηκα από τρεις Ίνδους, τους οποίους έ-μιας κατόρθωσα να συνάσω με το πιστόλι μου.

Ο φίλος του (γλαυρός).—Άλήθεια, τί αλ-θιανές όνομα συνάσωσε έναν άνθρωπο ;
Ο έρευνήτης (κατόπι σκέψης).—Καλώς-καλώς δεν έβρω... Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;
—Γιὰ την πατρίδα μου.
—Μιλά ! Τότες τρεφερόντες !...
—Εύχαριστώ να την έναποστή μ' αυτά ο πονό-δοντος και να πάω να μιλάω !

Ο έρευνήτης.—Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;

—Μιλά ! Τότες τρεφερόντες !...
—Εύχαριστώ να την έναποστή μ' αυτά ο πονό-δοντος και να πάω να μιλάω !

Ο έρευνήτης.—Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;

—Μιλά ! Τότες τρεφερόντες !...
—Εύχαριστώ να την έναποστή μ' αυτά ο πονό-δοντος και να πάω να μιλάω !

Ο έρευνήτης.—Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;

—Μιλά ! Τότες τρεφερόντες !...
—Εύχαριστώ να την έναποστή μ' αυτά ο πονό-δοντος και να πάω να μιλάω !

Ο έρευνήτης.—Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;

—Μιλά ! Τότες τρεφερόντες !...
—Εύχαριστώ να την έναποστή μ' αυτά ο πονό-δοντος και να πάω να μιλάω !

Ο έρευνήτης.—Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;

—Μιλά ! Τότες τρεφερόντες !...
—Εύχαριστώ να την έναποστή μ' αυτά ο πονό-δοντος και να πάω να μιλάω !

Ο έρευνήτης.—Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;

—Μιλά ! Τότες τρεφερόντες !...
—Εύχαριστώ να την έναποστή μ' αυτά ο πονό-δοντος και να πάω να μιλάω !

Ο έρευνήτης.—Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

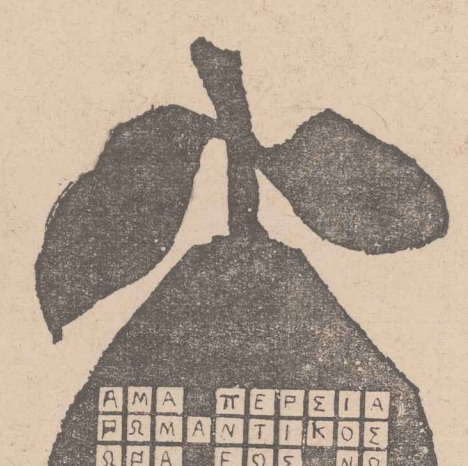
—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;

—Μιλά ! Τότες τρεφερόντες !...
—Εύχαριστώ να την έναποστή μ' αυτά ο πονό-δοντος και να πάω να μιλάω !

Ο έρευνήτης.—Σας γράφω μου, τι αλθιανές ;

—Γιὰ ποιόν άγοράζω όλα αυτά τα ζαγυ-ρούα ;

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 8

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣΣ :

1. Άρχατος φιλόσοφος. 2. Ο κατοικούν στα βέρ. 3. Σύνδεσμος. 4. Ερμηνεία στη θέαση. 5. Ομοσπονδία (πληγ). 6. Έκπαιδευση (άρα). 7. Δύο γράμματα της λέξεως «Ρωσ». 8. Τέσ-σερα γράμματα της λέξεως «Συζητά». 9. Πρό-σφατος γράμματα της λέξεως «Λουτά». 12. Τέσσερα γράμματα της λέξεως «Λουτά». 13. Τρία γράμματα της λέξεως «Λουτά». 14. Τρία γράμματα της λέξεως «Λουτά». 15. Πέντε γράμματα της λέξεως «Λουτά». 16. Δύο γράμματα της λέξεως «Λουτά». 17. Άνευνητα άναγρ. (άρα). 18. Πέντε της Σαρ. Έλλάδας. 19. Ιστορική προσδοκία πληρών των Αθηνών (θηλ.).

ΚΛΕΙΣΤΕΣ :

1. Ιστορική προσδοκία Σπάρτης. 2. Συνήθεια (δοσιπλη). 3. Δύο γράμματα της λέξεως «Σο-φός». 4. Ομοσπονδία (θηλ.). 5. Ρήμα (προσ.). 6. Σύνδεσμος. 7. Μουσικός φθόγγος. 8. Τέσσερα γράμματα της λέξεως «Καλλιμαία». 9. Σύνδεσμος (αίτιολ.). 10. Ερμηνεία παντός (θηλ.). 11. Τό έχουν καταπεποιημένοι α' Έκπαιδευση. 12. Έάν τεθή ένα Β επί κεφαλής της λέξεως «Λουτά» θένει τρεις όμοιους (γεν.). 13. Τρία γράμματα της λέ-ξεως «Πάνω». 14. Έάν τεθή ένα Β επί κεφα-λής γίνεται λέξις. 15. Τρία γράμματα της λέ-ξεως «Τραπέζι». 16. Άνευνητα άναγρ. τα δύο γράμματα γίνονται έπικετική τροφή (πληγ). 17. Δύο γράμματα της λέξεως «Τής». 18. Ζώνη της ατάς οι τυφλοί (οδ. πληγ). 19. Άρχατος Ο-λομπερτίνος άναγρ.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΑΡΙΘ. 6

3)	Π	Ε	Ν	Τ	Ε	Λ	Η
4)	Μ	Ρ	Α	Ψ	Ω	Δ	Ι
5)	Α	Ι	Α	Π	Ω	Ν	Ι
6)	Α	Ψ	Ω	Δ	Ι	Α	Π
7)	Ν	Α	Ι	Α	Π	Ω	Ν
8)	Ψ	Ω	Δ	Ι	Α	Π	Ω

θρῶπι...